

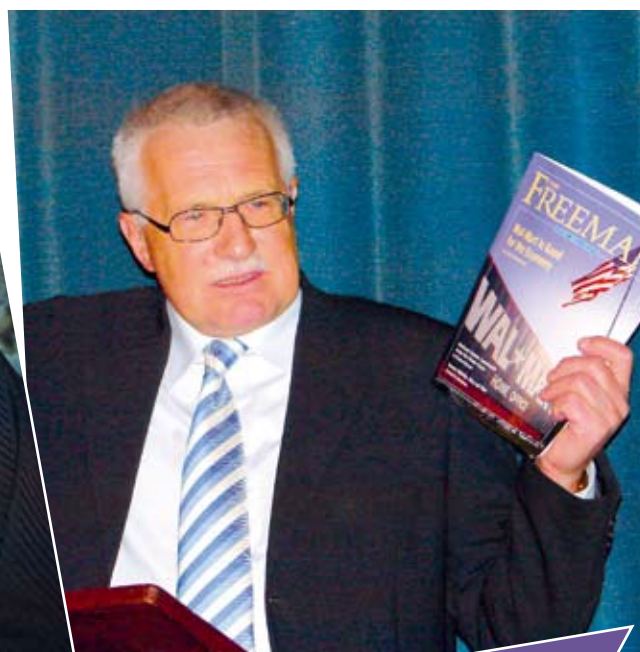
Červenec 2008
Ročník XII

Vydává Kulturní komise ČR

Fragmenty

Kulturně hospodářská revue

Svobodu v suverénním státě, ne ušmudlanou zelenou šikanu!

IVANA HASLINGEROVÁ

Ztráta národní suverenity by byla přijetím Lisabonské smlouvy (LS) naprostá a nevídaná a před Ústavním soudem (ÚS) leží proto nesmírná odpovědnost vůči budoucnosti našeho státu při jeho rozhodování – které musí učinit na žádost prezidenta republiky – zda je či není LS v souladu s naší ústavou. Je proto s podivem, že vláda místo toho, aby podpořila pana prezidenta v jeho donkichotském boji s tímto národním nebezpečím, vydala pro ÚS prohlášení, že stačí, když bude LS v souladu s jakýmsi jí deklarovaným „materiálním jádrem Ústavy ČR“, nikoliv s ústavou jako celkem. Zcela tím pomíjí článek 9 ústavy, který tuto separaci ústavy zakazuje a jedná tak de facto protiústavně. Co je pak platné, že někteří její ministři pracují za deset. Že ministr Jiří Pospíšil předložil nejobsáhlejší zákon v historii země, nový *Občanský zákoník* hodný 21. Století, že ministr Martin Říman uvedl v život nový *Živnostenský zákon*, který znamená pro podnikatele velkou pomoc, že ministr Tomáš Julínek předložil *Koncepci zdravotní reformy*, která již během prvního čtvrtletí ušetřila 3 miliardy Kč, že ministr Karel kníže Schwarzenberg svým zásadovým postojem je zárukou naší bezpečnosti proti světovému terorismu vybudováním amerického radaru a že *Egona a Czech Pointy* Ivana Langra znají a užívají již všichni občané.

Je smutné, že tuto práci neumí vláda mediálně zhodnotit a naopak ji kazí zbytečnými a mnohdy doslova klukovskými excesy, jichž jsou pak plné noviny. Občané jsou pak namísto vděku naštvání. A to nemluvím o ušňupaných šikanách občanů kvůli vládním ústupkům drzým, a co horšího, neinteligentním zeleným vyděračům. Chápu sice pana premiéra, že nechce práci vlády překazit zbytečnou demisí, ale na druhou stranu by měl uvážit, že všechny šikany, které si vládní ekoteroristi vydupou, padají na jeho hlavu a co hůř, na celou ODS. Vždy se přece říkalo: „*To udělal Štrougal*“ a i nyní lidem zakazuje topit uhlím v důsledku nesmyslné ekologické daně Topolánek, pšenici jim pálí v ekokotlích Topolánek, nesmyslným přidáváním ekonafy zdražil benzín Topolánek, ohyzdné větrníky staví Topolánek, a ne Bursík a jeho greenhorns. Jadernou energetiku nechce již roky využívat Topolánek a ne nevzdělaná jihočeská matka Kuchtová, která, soudíc podle jejího vystoupení v televizi, neví ani, co je atom, natož jak pracuje atomový reaktor. A za to, že se elektřina zdraží tím, že ona a jí podobní brání použití levné a čisté elektřiny z jádra, lid obviní zase Topolánka. **Kéž by se již konečně pan premiér vzbudil a dokázal drzé a hloupé Zelené totalitě říci: „TAK UŽ DOST!“** Vždyť tolik, jako naši čochtanové za rok svého

nesmyslného kutilství ve vládě, neublížil naší ekonomice od listopadu 1989 nikdo.

Ale abych nekřivdila panu premiérovi. Nespokojenost občanů nepůsobí jen vládní ústupky zeleným. Lidem znepříjemňují život i sami starostové a primátoři, kteří kvůli své neschopnosti potrestat několik opilých výtržníků odšroubovávají lidem na veřejných prostranstvích a u stanic metra jejich oblíbené lavičky, ruší stánky s občerstvením, zakazují dát si pivo cestou po městě, zapálit si cigaretu při čekání na městskou dopravu. Náměstí, pěší zóny a autobusové příjezdy již nevoní na dálku langoši, klobáskami, koláčky a bramboráky, kafičkem, neodpočívají na nich spokojení občané, ale jsou tak neútné, že se jim člověk radši vyhne. Nehledě k tomu, že se unavený cestou z práce bojí i přisednout na nějaký ten parapet, který ještě zbyl k odpočinku, aby ho nepokutoval strážník. Prahou musí občan prostě rychle prosvištět do bezpečí čtyř stěn domova. I když i tam se může vyskytnout exekutor, který si právě spletl jeho byt se sousedem. A to nyní dokonce zakazují magistráty pod pokutou 50 000 Kč (!) volný pohyb i domácím mazlíčkům, kteří se po celodenním čekání na páničky těší, že se s nimi konečně proběhnou. A to jen proto, že nejsou schopny potrestat několik neurvalých majitelů nevychovaných psů. Za pár nevychovců uvalují magistráty a městské úřady kolektivní vinu nejen na všechny občany, ale už i na jejich zvířata. **Tolik vyhlášek a zákazů, co se objevují poslední dobou, nikdo od revoluce nepamatuje. A to před volbami hlásala ODS, že omezí socialistickou legislativní smršť!**

Současné chování (nejen) pražského magistrátu pod taktovkou ODS připomíná život ve Florencii za reformátora Savonaroly, který také zavedl svoji moralistickou šikanu v zájmu blaha jejích občanů. Češi sice své primátory a starosty asi neupálí, ale spočítají jim to určitě při volbách. Měli by si proto rychle tito pyšní pánové uvědomit, že i mezi skálními voliči ODS se již šíří taková nespokojenost, že se ozývají hlasy, že takové šikanování nezažili ani za bolševika a že nepůjdou v lepším případě k volbám, v horším případě budou volit levici. Uvážíme-li, že jen v Praze má každý desátý obyvatel psa, tak jen díky nesmyslné „protipsí vyhlášce“ má i v této své baště ODS 100 000 hlasů ztracených. A to je velice smutné. **Vždyť ODS byla vždy chápána jako liberálně-konzervativní strana posazující nevměšování státu do záležitostí občanů. Jako nejvyšší hodnotu hlásala svobodu jednotlivce!** Až budou na podzim páni hejtmani svádět neúspěch ve volbách na Mirka Topolánka, tak ať se zamyslí nad svým povýšeneckým přístupem k občanům a hledají chybu především u sebe.

Umělci a podnikatelé všech zemí, spojte se!

Obsah

EDITORIAL

Svobodu v suverénním státě, ne ušmudlanou zelenou šikanu! 2

POLITIKA

NÁZORY A KOMENTÁŘE

Knížákova smršť 38 4
 Antidiskriminační zákon není jen špatný, je nebezpečný!..... 5
 Triumf homosexuálních aktivistů se nekonal 6
 Résumé brněnské Queer Parade..... 7

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR

Pane Rathe, přestaňte nám lhát!..... 8

ZAHRANIČNÍ POLITIKA

Jagellonský model druhé odmocniny zajistí rovnoprávnost všech států v RE ... 12
 Dveřmi to nešlo, oknem to nešlo, zkusíme plán „B“ 15
 Lisabonská smlouva je irským NE mrtvá 17

EKONOMIKA

FRAGMENTY Z EKONOMIKY

Martin Říman dostal od premiéra jedna mínus 18
 Den úspěšných manažerů na pražském Žofíně 21
 Ministerstvo vnitra a Microsoft podepsaly obchodní dohody..... 22

OSOBNOSTI

GALERIE ÚSPĚŠNÝCH OSOBNOSTÍ

Volba pro úspěšné – Diners Club International..... 23
 Vysoké školy nepotřebují státní podporu, mají-li dobrý management 26

KULTURA

UDÁLOST ROKU

Výstava korunovačních klenotů podtrhla liturgický kontext korunovace..... 30

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR

Trojnásobný zlatý slavík chystá velké turné 33

FRAGMENTY Z KULTURY

Amerika přišla do Prahy za Bílou! 36
 Hovory Helén a Jiřího s Nepřaktou 37
 Kdo duši má, ten musí zpívat blues..... 38
 Kopie sochy sv. Václava ze Svatováclavské kaple katedrály Sv. Víta..... 40

Internetovou podobu revue naleznete na www.fragmentsy.cz.
 Na rozdíl od tištěného periodika jsou články denně aktualizovány.

fragmentsy

Ročník XII, červenec 2008

Vydává:

Kulturní komise ČR (KKČ)

Adresa redakce:

K Vodojemu 35, 150 00 Praha 5

tel. 222 769 819, 561 034 519

e-mail: fragmentsy@fragmentsy.cz

Vydavatel a předseda redakční rady:

Doc. Ing. Jiří Pancíř, CSc., prezident KKČ

Šéfredaktor:

RNDr. Ivana Haslingerová, CSc.

ředitelka Odboru pro styk s veřejností KKČ

Redakční rada:

Doc. Ing. Antonín Baudyš, CSc., Literární sekce KKČ

Tomáš Haas, poradce presidenta republiky

Michal Haslinger, ředitel Hudební sekce KKČ

Prof. Zbyněk Kňourek, ředitel Výtvarné sekce KKČ

Hana Strejčková, ředitelka Dramatické sekce KKČ

ak. mal. Zdena Marschalová, Výtvarná sekce KKČ

Erhard Müller, ředitel Sekce pro mezinárodní styky KKČ

Ing. arch. Vladimír Smejkal, Sekce ochrany památek KKČ

Petr Štěpánek, ředitel Literární sekce KKČ

Přemysl Vachalovský, ředitel Filmové sekce KKČ

PhDr. Ing. Jan Vodňanský, Dosud Žijící Národní Poklad

Petr Žantovský, Universita Jana Amose Komenského, Praha.

Zlom a grafická úprava

fragmentsy, polygrafické studio.

Osvit a tisk:

Didot, polygrafická společnost, s.r.o.

Inzerce:

Goro Publicity

K Vodojemu 35, 150 00 Praha 5,

tel./fax: 251 554 816,

e-mail: fragmentsy@fragmentsy.cz.

Distribuuje:

Goro Publicity,

část nákladu posílána VIP osobnostem.

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s.p.,

odštěpný závod Praha, č.j. nov 6291/97 ze dne

15. 9. 1997.

Registrováno pod číslem

TS 6A/A2, MK ČR 7671

ze dne 5. 3. 1997.

Otisk povolen pouze s písemným souhlasem

redakce při zachování autorských práv.

Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Neoznačené texty jsou placenou inzercí.

Není-li psáno jinak, použité obrazové materiály jsou

archivním materiálem příslušných firem.

Goro Publicity

je autorizovanou agenturou Kulturní komise ČR

Knížákova smršť 38

MILAN KNÍŽÁK, ŘEDITEL NÁRODNÍ GALERIE V PRAZE

zanedbatelných 30 korun. Zdravotnictví je a bude čím dál tím dražší, protože se vyvíjí neobyčejným tempem a umí dnes zázraky, o kterých se nám před několika lety ani nesnilo.

Vážení čeští spoluobčané, Vy, kteří křičíte proti poplatkům, jedte se podívat k našim západním sousedům do tzv. vyspělých zemí a dozvíte se, jak to tam chodí, jak drahé je tam zdravotnictví. Zeptejte se: „Proč čeští emigranti si jezdí spravovat zuby a na složité operace do Česka?“ Asi proto, že je to tady drahé? I prezidentský superkandidát Jan Švejnar jezdí k lékaři do Česka.

la program ČSSD, Paroubek a jeho horlivý papoušek Rath by stejně protestovali. Nejde jim totiž o nic jiného než o získání moci.

Věřím, že kdyby šlo udělat šikovný puč, jaký se komunistům povedl v únoru 1948, Paroubek by určitě neváhal. Stačí se podívat na nedávnou minulost ČSSD. Kakaový král Kraus se opět beze studu cpe do politiky a z politiky vyklouzlý multimilionářský mašinfira Gross se nám všem vysmívá ze své „chaty“ na Floridě, atd. atp.

Nejhorší je, že ČSSD už není opozicí, ale nepřitelem všeho vládního. Negovat vše a za každou cenu, taková cesta nevede k dobré budoucnosti, ale do pekla pro všechny.

A nakonec minirebus:

S PAROUBKEM A RATHEM V ČELE PŮJDE ČESKO DO .....

(Doplňte výraz na 6 písmen)

Nejnižší penze pro důchodce bude 2500,- Kč a čím menší měli během života plat, tím větší budou mít penzi. Děti dostanou tužkovně, perovně, penálovně, taškovně, bačkorovně a určitě ještě nějaké další -ovně. Těhotné ženy budou dostávat nejen daleko větší přídavky, ale také naturálie, například černé pivo. Kaplickému zaplatí patrně z vlastní kapsy pan Paroubek čtyři miliardy a zbytek (to nebude stačit) doplatí Rath z výnosu vlastní polikliniky. Chcete ještě někdo něco? Teď před volbami získáte od socialistů přísliby na cokoliv, stačí adresovat Vaši žádost na Paroubkův Lidový dům.

Připadá mi trapné diskutovat o příplatcích u lékařů. Jsou tak zanedbatelné, že určitě nikoho nepoškodí. Když se postavím ke konci týdne před obchodní megacentra hustě rozsetá po naší republice a vidím ty přervané košíky proudit do přistavených automobilů, nevěřím, že by tito lidé nemohli zaplatit

Paroubek mě nazval největším zloduchem a intrikánem, který ovlivňuje prezidenta republiky, a ten zase primátora Béma. Netušil jsem, že mám takovou moc, takže je to vlastně poklona.

Jiří Paroubek mne ztratil jen proto, že mám jiný názor než on a nebojím se ho dávat najevo. Přesněji řečeno, mám jiný názor, než pan Paroubek potřebuje.

Jsem přesvědčen, že Blob na Letné je Paroubkovi šumafuk a podporuje ho jen proto, že se prezident a vedení ODS postavilo proti. Kdyby ODS okopírova-

Antidiskriminační zákon není jen špatný, je nebezpečný!

VÁCLAV KLAUS

NÁZORY A KOMENTÁŘE

Antidiskriminační zákon považuji za zbytečný, kontra-produktivní a nekvalitní a jeho dopady za velmi problematické. Zákon neobsahuje nic, co by bylo pro české právo zásadně nové. Většinu věcí, které jsou v zákoně uvedeny, již obsahují stávající právní normy (od Ústavy ČR či Listiny základních práv a svobod až po konkrétní zákony a speciální předpisy). Antidiskriminační legislativní opatření není třeba završovat nějakým novým „střešovým“ zákonem, který bude – podobně jako Listina základních práv a svobod – ostatním zákonům svou povahou fakticky nadřazenou právní normou. Pokud některé naše zákony nejsou dostatečné nebo jsou v praxi neúčinné nebo v nich něco důležitějšího chybí, lze věc napravit novelizací konkrétního zákona nebo eventuálně přijetím konkrétního zákona nového.

Zákaz diskriminace je obsažen v Listině základních práv a svobod, konkrétnější ustanovení pak v celé řadě mezinárodních smluv, které mají přednost před zákonem, a v zákonech. Tento zákon je – ve své podstatě – spíše jakousi naučnou antidiskriminační příručkou shrnující obsah dalších zákonů a mající cíl především ideologický a nikoli právní. K tomu však zákony určeny nejsou. Ty jsou určeny k tomu, aby přesně stanovily práva a povinnosti, nikoli k šíření osvěty.

Není žádným tajemstvím ani ospravedlněním, že tento zákon byl navržen a schválen jako povinná implementace směrnice Komise ES. Jako argument podle mého názoru tato skutečnost není na místě. Směrnice schválené Radou (společně s Evropským parlamentem nebo samotnou Evropskou komisí) jsou politicko-právními nástroji, které vyjadřují zájem na dosažení určitých

cílů Unie v jednotlivých členských státech. Jsou závazné jen co do výsledku, zatímco formy a metody realizace těchto cílů zůstávají na rozhodnutí jednotlivých členských států. Státy jsou vázány povinnostmi opatření zavést, ale nejsou vázány stanovením formy, jak to udělat. Je na nich, jakou formou tyto směrnice transformují do svého právního řádu. Formu „střešového“ antidiskriminačního zákona zvolila naše vláda, nikoli Evropská unie.

Česká republika nikoho nediskriminuje, a proto není nijak překvapující, že o tom tento zákon není. Zákon nicméně dává občanům nárok na rovné zacházení v soukromoprávních vztazích, což je z definice nemožné. Podstatným způsobem zasahuje do oblasti, které byly po staletí v Evropě formovány zvykovými principy a etickými zásadami. Touto

právní normou se náš stát snaží „uzákonit dobré chování“ a říká nám, že k dobremu chování nás primárně musí vést zákon, a nikoli výchova v rodině, obecně přijímané a nepsané vzorce chování obvyklé v naší společnosti, přirozené vzory, zvyklosti, apod. Je to další z pokusů regulovat lidský život právem.

Svou filozofií zákon popírá fakt, že je každý člověk naprosto unikátním souborem vrozených i naučených schopností, vlastností a předpokladů. Popírá, že od každého lze očekávat jinou úspěšnost, jinou pracovitost, jinou efektivitu, ale i jiný způsob chování. Zákon se snaží odstranit nerovnost, která však je přirozeným jevem. Kdykoli se rozhodujeme, rozhodujeme se na základně našich subjektivních preferencí nebo našich stejně subjektivních zkušeností. Tento zákon chce naše rozhodování

učinit objektivním, což není nic jiného, než politicky korektní utopie. Znamená narušení základního práva jednotlivců na vytváření vlastních preferencí a na svobodu volby, která je zákonem svým způsobem postavena do role výjimky. Lze proto očekávat, že tento zákon bude mít negativní dopad na právní jistoty a na mezilidské vztahy vůbec. Není jen špatný, je nebezpečný. Představa, že jakýkoli zákon přinese sociálními inženýry vytoužený stav rovnosti, je – naštěstí – falešná.

Zcela nový a naší právní tradici dosud neznámý je princip přenesení důkazního břemene ze strany žalujícího na stranu žalovaného. Nové znění §133a, odst. 3 občanského soudního řádu: „Pokud žalobce uvede před soudem skutečnosti, ze kterých lze dovodit, že ze strany žalovaného došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci, je žalovaný povinen dokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení“, je naprosto absurdní. Je v rozporu s našimi, ale i evropskými právními principy a tradicemi a může přinášet nové křivdy a nespravedlnosti.

Sporné je i posunutí odpovědnosti za provádění tohoto zákona do působnosti veřejného ochránce práv. Ten měl původně chránit občana před úřady a nyní se mu dává kompetence vstupovat i do soukromoprávních vztahů. To je radikální změna působnosti tohoto institutu.

Mimořádnost a zvláštnost tohoto zákona dokazuje i to, že Senát, ač zákon schválil, přijal k němu bezprecedentní doprovodné usnesení tohoto znění: „Senát považuje antidiskriminační zákon za nástroj implementace požadavků vyplývajících z evropského práva, za jejichž neprovedení hrozí České republice sankce. Neztotožňuje se však s charakterem normy, která umělým způsobem zasahuje do přirozeného vývoje společnosti, nerespektuje kulturní odlišnosti členských států a požadavek rovnosti ve výsledku povyšuje nad princip svobody volby. Senát žádá vládu, aby nedávala souhlas s přijetím dalších antidiskriminačních předpisů na úrovni EU.“ Tyto argumenty Senátu jen posilují mé přesvědčení, že tento zákon nemohu podepsat a musím ho Poslanecké sněmovně vrátit. Věřím, že se Poslanecká sněmovna bude těmito argumenty vážně zabírat a že zabrání tomu, aby se náš právní řád rozrostl o tak osudově špatný zákon.

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Triumf homosexuálních aktivistů se nekonal

FRANTIŠEK ČERVENKA

O vikendu 28. a 29. června proběhl v Brně podivný festival *Queer Parade*, jehož stěžejní částí se měl stát pompézní průvod homosexuálů městem. Nestal. Co a jak v Brně vlastně proběhlo a jak se mediální popis události kolem *Queer Parade* shoduje či neshoduje s realitou, mohu posoudit jako očitý svědek, protože jsem se s několika kolegy ze strany Právo a Spravedlnost (PaS) vydal přímo do jámy Ilové, abych se připojil k tichému protestu proti akci homosexuálů. Sraz s dalšími konzervativními odpůrci jsme měli u mariánského morového sloupu na Náměstí svobody v pravé poledne. Podle domluvy jsme se ozdobili bílými stuhami, rozdávali jsme kolemjdoucím letáky a byli jsme odhodláni ke dvěma věcem: jednak svou přítomností jaksí chránit mariánský sloup, jako symbol tradičních křesťanských hodnot, jednak zachovat klid a nenechat se strhnout ke střetu s účastníky *Queer Parade*. Celkem se nás na to u mariánského sloupu sešlo pětadvacet. Věřící mezi námi se začali modlit, což některé poblíž stojící homosexuální aktivisty rozčilovalo do ruda. Před čtrnáctou hodinou, kdy měl začít průvod, bylo na náměstí asi čtyřista homosexuálních aktivistů, z toho ovšem tvořili minimálně třetinu „profesionální demonstranti“ svezení sem v rámci multikulturní družby z různých koutů Evropy. Nechybělo ostatně ani několik heterosexuálních sympatizantů z řad ultralevice, např. Ondřej Slačálek či ministryně Džamila Stehlíková. Všichni hoškové a děvenky mávali pestrobarevně pruhovanými hadříky, tzv. duhovými vlajkami, a freneticky aplaudovali krátkým výstupům transvestitů i reprodukováním hitům sedmdesátých a osmdesátých let. Organizátoři akce, v čele se známým aktivistou Hromadou, byli zřetelně

rozmrzelí, že počet účastníků nebyl větší, a také proto, že se jim nepodařilo obsadit pomyslný strategický bod mariánského sloupu, kde jsme stáli my. Bylo evidentní, že podle jejich předpokladů jsme tu vůbec neměli být.

Skupiny radikálních odpůrců *Queer Parade* z řad *Dělnické strany* a nacionalistických spolků policie rychle identifikovala podle oděvů (a sestřihů) už v okolních ulicích a do centra je nepustila. Leč, co si měla počít s námi. Nikdo z nás nebyl nakrátko ostříhaný, bílou stuhu byste ve známé policejní příručce tzv. extrémistických symbolů hledali těžko a na místo jsme přišli individuálně a s dvouhodinovým předstihem. Rádoby rozverná nálada, kterou se pořadatelé snažili za pomoci archaického popíku vytvořit, tak byla poněkud narušena. Ačkoli to nebylo primárním úmyslem věřících, monotónní zvuk jejich sborové modlitby, vyplňující každou pauzu mezi pouštěnými hity, působil jako tichá předzvěst hněvu Hospodinova, což bylo asi trochu tísnivé i pro otrlé sodomity.

Reportéři České televize, kteří dění u sloupu zaznamenali, zamířili k naší skupince s kamerou a mikrofonem a já se překvapeně zaradoval, že postoj konzervativních odpůrců bude moci v plnosti zaznít. Novináři ovšem nezklamali, nabízený rozhovor s přítomnými osobnostmi z vedení PaSu odmítli a k oslovení si „náhodně“ vybrali z naší skupinky jen postarší věřící, které neomaleně vytrhovali z modlitby. Inu typická novinářská etika.

Kromě novinářů se kolem sloupu občas jako tichý stín prošel i spiritus agens Národní strany Pavel Sedláček. Kousek vedle, na zahrádce blízké restaurace, seděla asi dvacetičlenná skupina jeho „gardistů“. Ty na rozdíl od jiných nacionalistů policie na náměstí vpustila, třebaže byli oblečení

do triček s nápisem Bohemia a třímali transparent s názvem strany. Asi mají dobré vztahy a „gardisté“ slíbili, že budou hodní. To ostatně dodrželi. Pořídili si na náměstí skupinové foto a po čtrnácté hodině doprovodili pochod homosexuálů na jeho krátké obchůzce kolem náměstí. Ale to předbílám událostem.

S úderem druhé odpolední hodiny se totiž situace u sloupu razantně změnila, neboť z jedné boční ulice vkračel na náměstí s amplionem a byzantskými zpěvy známý brněnský pravoslavný pop Halík s ohromným dřevěným křížem ve vztyčených rukách, doprovázený vlajkonošem a hrstkou věrných. Zamířil rovnou k „našemu“ sloupu, a když viděl, že se u něj věřící modlí, přátelsky základnu sloupu obešel a zahájil vlastní modlitby na její opačné straně. To však trvalo jen několik vteřin, neboť uprostřed rozruchu, který příchod otce Halíka způsobil, proniklo řadami policistů na náměstí několik radikálních odpůrců *Queer Parade*, kteří hodili do „duhové-ho“ davu několik neškodných, leč velmi hlučných petard. Detonace vyvolaly u precitlivělých gayů a leseb totální hysterii a dobrá čtvrtina z nich s děsem v očích mizela z náměstí ve zběsilém úprku. Taťka homosexuálního aktivismu v české republice, Jirka Hromada, vyskočil na pódium a jal se herecky školeným hlasem uklidňovat situaci: „Přátelé neutíkejte...!“

Nám u sloupu chvíli trvalo, než jsme v tom šrumci pochopili, co se vlastně stalo. Věřící nicméně sebevědomě nepřerušili svou modlitbu, a tak jsme v našem tichém protestu pokračovali. Hromadu to patně vytočilo už přes míru. Přihnal se k nám a začal hystericky řvát na předsedu PaSu Petra Bahníka: „Tohle jste chtěli? To jste křesťané?“ Když byl ujištěn, že konzervativní odpůrci „tohle“ nechťeli, nýbrž přáli si oficiální úřední zákaz agresivní *Queer Parade*, který by klid a bezpečnost zajistil nejlépe, odběhl s pobouřeným výrazem zpět ke svým a zhroutil se na rameno Džamily Stehlíkové, která mu začala kapesníkem otírat orosené čelo.

No a tím to pro nás víceméně skončilo. Byli jsme dohodnuti, že ve dvě hodiny tichý protest ukončíme a přesuneme se na zahrádku nedaleké

restaurace k příjemnému posezení, jež jsme pro zábavu nazvali *Normal Parade*. Jelikož ale zahrádka té restaurace byla na náměstí, měli jsme dobrý výhled a mohli jsme celé divadlo ještě s pobavením pozorovat.

Organizátorům *Queer Parade* se po chvíli přece jen podařilo zformovat řady a průvod mohl vyrazit, v žádném případě to však nebyla zamýšlená velkolepá kavalkáda. Naopak, protože počet účastníků, dílem vyděšených, dílem sluncem upečených, neustále klesal, rozhodli se pořadatelé plánovanou trasu radikálně zkrátit, asi tak na dvacetinu původní délky. Místo pochodu Brnem se tak uskutečnila pouhá procházka kolem bloku činžáků u náměstí, která skončila zhruba dvacet minut poté co začala. Sedláčkovi „gardisté“ (neznámo přesně, která divize), navíc kráčeli asi dvacet metrů před průvodem s transparenty obsahujícími hesla proti cílům *Queer Parade*, takže náhodnému kolemjdoucímu vlastně vůbec nebylo jasné, jaký průvod se to právě městem ubírá. Když se všechno rozešlo, servalo se na náměstí ještě pár pravicových radikálů s anarchisty a pár policejních koní utrousilo na dláždění koblížky. Přes všechny výše popsany rozruch tak byla nakonec celá *Queer Parade* pěkná nuda, jsem ale rád, že jsem tuhle účelovou komedii viděl zblízka a mohl vyjádřit svůj nesouhlas s ní.

Queer Parade ukázala, že není tím, čím se před očima veřejnosti staví být.

Není akcí slabých a utištěných! Naopak, její podporovatelé dnes tvoří mocnou politickou lobby, jednu z nejsilnějších vůbec. Není pomocí homosexuálům. Naopak, svou extravagantností prohlubuje propast dělící běžné homosexuály od většinové společnosti a vhájí je do privilegovaného subkulturního ghetta. Není projevem svobody slova a shromažďování! Naopak, je součástí mezinárodní propagandistické kampaně plánovitě zneužívající tzv. antidiskriminační agendu k potlačování základních občanských práv a svobod. Není nepolitickou aktivitou na podporu svobody a tolerance. Naopak. Jde o nátlakovou, ultralevicově orientovanou politickou akci cíleně zaměřenou na likvidaci tradičních hodnot.

Résumé brněnské Queer Parade

PETR BAHNÍK

Politická strana Právo a Spravedlnost (PaS) v uplynulých měsících opakovaně varovala vedení města Brna před povolením homosexuální exhibice „*Queer Parade*“, a to jak kvůli charakteru akce samotné, tak i kvůli bouřlivým reakcím, které může s ohledem na své konfrontační ladění vyvolat. Bohužel, hlas rozumu byl jako obvykle „přehlasován“ a odpovědní činitelé konání „*Queer Parade*“ povolili. I stalo se, co se stát muselo. Kvůli čtyřem stovkám „menšinově orientovaných“, kteří si potřebovali něco dokázat, a několika politikům, kteří si na jejich problému ohřáli polivčičku, muselo Brno zažít policejní manévry s vrtulníky, koňmi a těžkooděnci, jimž mimochodem muselo být v tom horkém letním dni uvnitř jejich „skafandrá“ opravdu moc prima!

Proč ale vlastně ne? Oni to daňoví poplatníci, většinou stejně nenápadití „heteráci“, ze svých daní poslušně zaplatí a o tak úžasnou akci by přece byla škoda přijít.

Brněnští tatínkové a maminky procházející s dětmi přes Náměstí svobody získali díky „*Queer Parade*“ úžasnou příležitost svým malým potomkům vysvětlit, proč že se ti dva pánové vášnivě líbají či proč má tamten pán na podiu ženské šaty.

V řadách mladších lesbických aktivistek jste se zase mohli zdarma poučit o účincích různých návykových látek, milovníci umění si přišli na své při krátké travesty show či playbackovém vystoupení Pavla Vítky no a ti co mají rádi adrenalin se dočkali petard, slzného plynu i drobných rvaček. Zkrátka, bylo tu téměř všechno, před čím strana PaS varovala!

„Osobnosti“ prosadivší konání brněnské „*Queer Parade*“, jako náměstek primátora Ander ze strany Zelených či jeho stranická kolegyně, ministryně Džamila Stehlíková, na sebe opravdu mohou být „hrdí“.

Pane Rathe, přestaňte nám lhát!

JIŘÍ PANCÍŘ

Temnou nocí se plouží vychrtlý nuzák třímající v rukou poslední vyžebrou třicetikorunu na zaplacení Julínkova poplatku u doktora. Padá vysílením před luxusním mrakodrapem pětihvězdičkové soukromé kliniky a přivolaná hlídka mu sděluje, že jeho námaha byla marná, neboť klinika se specializuje pouze na léčbu celulitidy. Pacient vyčerpáním a šokem umírá...“ Tak nějak má vypadat podle Davida Ratha naše zdravotnictví po Julínkově ozdravné reformě. Jak to bude doopravdy, na to jsme se zašli zeptat přímo původce tohoto „zločinu na lidech“, Tomáše Julínka, na jeho ministerstvo. A pan ministr nám nastínil představu úplně opačnou:

Pokud nebudou schváleny střeškové zákony o zdravotních službách a o specifických zdravotních službách, bude se naše zdravotnictví řídit stále zákonem o socialistickém státním zdravotnictví z roku 1966, který likvidoval systém zdravotnických pokladen neboli pojišťovací systém. Starší občané jistě pamatují, že jsme měli zchudlé zdravotnictví tak, že pacienti nedostávali léky běžné na Západě, museli je načerno pašovat přes hranice a platit draze za valuty ze svého. Nyní se navodilo prostředí se zdravotním pojištěním podobným tomu na západ od nás a je proto již delší čas potřeba nastolit nový moderní zákon, který konečně jasně řekne, že zdravotníci už nepečují o anonymní „socialistický lid“, ale že poskytují zdravotní služby konkrétním pacientům. Zákon musí proto jasně stanovit, co to jsou zdravotní služby a kdo a za jakých podmínek je poskytuje. Musí to být zákon reflektující 21. století a také porevoluční změnu, která navodila jiné pozice všech občanů v systému. Zákon, který bude odrážet, že pacienti již nejsou jen pasivní příjemci péče, kteří musejí strpět cokoliv podle situace, která ve

zdravotnictví právě panuje. Zákon jasně hovoří o právech pacientů a o povinnostech poskytovatelů zdravotní péče a to tak, aby bylo vše pod sankcemi vymahatelné.

* **President České lékařské komory (ČLK) Milan Kubek ale tvrdí, že sankce jsou pro zdravotníky šikanou...?**

Ptám se, zda president ČLK, která má být garantem kontroly kvality poskytované péče, může být spokojen se současným stavem a zda si může z titulu své funkce vůbec myslet, že nemají být sankcionováni lékaři neplnící práva vůči pacientům a neposkytující kvalitní péči. Pan Kubek dobře ví, že nový zákon není o sankcionování kvalitních lékařů, ale o tom, aby nekvalitní lékaři porušující zákonné povinnosti byli potrestáni.

* **Není spíš averze pana Kubka vůči Vám dána jeho politickými postoji**

jako odboráře stojícího na levé straně spektra?

Pan Kubek má samozřejmě své politické zadání, a proto s ním vycházím velice špatně. Kdyby šlo jen o mou osobu, usměji se jeho agresivitě. Kubkovy nesmyslné negace čehokoliv však ohrožují rozvoj našeho zdravotnictví. Tím ale prezident komory nekomplikuje život mně, ale do budoucnosti především pacientům. Na štěstí je pro mne podstatná debata s lékaři a ne s ním. Zjistil jsem, že někteří členové představenstva ČLK jsou jím sice dezinformováni, ale jsou velice pozorní na besedách se mnou. Bohužel jsou tam i tací, kteří jsou jeho horliví zastánci tvrdící, že dělají kvalitní medicínu, a chtějí brát více peněz, aniž budou muset dokazovat, co skutečně a jak kvalitně dělají.

* **Rozdělil jste nedávno reformu na dvě části. Bylo to z politických důvodů? Báli se Vaši kolegové z ODS, že byste**

jim pokazil podzimní volební vítězství?

Nerozdělil jsem reformu na dvě části, ani se kolegové z ODS nebojí ztráty hlasů kvůli mně. Máte ale pravdu, že rozšíření prostoru pro diskusi a časové pozdržení zákonů má své politické důvody. U některých koaličních poslanců převážila obrovská a naprosto iracionální nedůvěra k tomu, co děláme. Stále mne podezírají, že se jedná o promyšlenou zlovolnou akci. Proto jsem se rozhodl, že tři zákony – zákon o veřejném zdravotním pojištění, o pojišťovnách a transformační zákon – předložím sněmovně později. Odmítám ale, že by mohly moje reformy ovlivnit krajské volby. Negativní kampaň ČSSD proti ODS bude vždy, i když tyto zákony před volbami nebudou v oficiálním legislativním procesu. Volby jen vytvářejí více konfrontační atmosféru, díky níž budou poslanci dostávat od socialistů neustále jen negativní informace. Nesmím dopustit, aby toto jejich permanentní negativní vymezení uspělo i ve zdravotnictví. Vzal jsem si proto čas na to, abych jim vysvětlil, co a proč dělám. Až to pochopí, pak teprve pustím zákony do legislativního procesu. Proto jsem tam dal nyní pouze první várku zákonů o službách a zákony o pojišťovnictví budou následovat později.

* **Pokud vím, tak jste rozeslal všem občanům naprosto jasnou a srozumitelnou příručku o reformě zdravotnictví. Co ještě chcete vysvětlit? Je tam přece už vše obsaženo.**

Bohužel politici, ale i někteří lékaři jsou náchylní nepochopit ani tuto příručku. Ještě myšlenkově nevybředli ze socialistického zdravotnictví a nejsou schopni si uvědomit, že žijeme v kapitalismu 21. století.

* **Myslíte, že tomu Rathovu strašení politici opravdu věří? Já myslel, že to jen hrají, aby získali hlasy od zdravotnických nezdělaných voličů, ale sami že tak zaostali nejsou.**

Určitá politická špička to samozřejmě hraje, ale mezi lékaři i některými politiky, je mnoho takových, kteří problémům zdravotnictví vůbec nerozumí. Lékaři nesledují dění kolem sebe, operují, léčí a jsou proto lehce nakazitelní frázemi o „loupeži století“. Musím jim proto dát možnost srovnat si to v hlavách. Vždyť oni pracují desítky let v našem socialistickém

zdravotnictví a nevidí ho tak tristně, jako moji kolegové na ministerstvu, kteří jezdí do ciziny a vidí, jak se moderně pracuje venku. Nedávno byli sami Holanďané překvapeni, jak při debatě na nizozemském ministerstvu zdravotnictví celý náš tým znal jejich systém a jak zasvěceně s nimi o něm hovořil. A to je Nizozemsko nejspěšnější zemí, pokud se týká zdravotní péče.

* **Zavedl jste úspěšně poplatky. Útlocitné poslankyně Šojdové ale plakaly, že jste před nimi neušetřil nebohé děti a důchodce. Proč jste jim nevysvětlil, že právě to jsou dvě skupiny, které jsou pro obvodní doktory největší zátěží a nejvíce zneužívají péči. Vždyť u lékaře se to jen hemžilo záškoláky, kteří onemocněli v době písemek, a množstvím nudících se penzistek, které si šly spíše popovídat o svých drobných problémech a dát si zdarma předepsat mastičku na štípnutí komárem?**

Máte pravdu, že když se chce někdo ulít ze školy, rozbolí ho záda, a že jsou i takové babičky, které, když je štípane komár, běží pro mastičku nebo si jdou za paní doktorkou jen tak postěžovat na život. Ono je ale těžké říci veřejnosti, že si chodí někteří důchodci posedět do čekáren, aby zabili čas. Mohu to ale naštěstí již objektivně posoudit podle toho, co nám pacienti píší. Většinou si na poplatky stěžují levicoví voliči nadávající i na daně, na vládu a na všechno kolem. Jejich diagnózy, o nichž píší, nejsou přitom těžké. Vesměs jde jen o běžné nemoci spojené s chozením na kontroly a v poplatcích vidí komplikaci svého životního stylu. Pacienti s těžkými onkologickými či traumatologickými případy poplatky naopak chápou a mnozí dokonce vítají, protože pak má lékař víc času se jim věnovat a vysvětlit diagnózu. Rodiče dětí s infuzemi za půl milionu si rozhodně také nestěžují, naopak vítají, že může jejich nemocné dítě takové špičkové léky díky poplatkům dostat. Ulevjácí díky poplatkům skutečně přestali k lékařům chodit, zvláště

bolesti zad u naší populace zázračně téměř vymizely. Také se omezil nešvar některých lidí – víra, že na každý neduh je lék, tzv. polypragmazie. Tito pacienti nevěří, že naopak z nadměrného užívání léků mohou i onemocnět. Také již ubývá křečkování léků. Dříve si často nechali pacienti předepsat léky a neužívali je. Nyní naopak hlásí, že ještě léky mají doma a nepotřebují recept. Zde všude tedy poplatky zafungovaly. A abych nebyl obviněn, že je to jen můj subjektivní dojem, mluvím za mne čísla. Za první čtvrtletí jsme ušetřili 1,7 mld. Kč a na poplatcích vybrali 1,3 mld. Kč. Celkově tedy tento krok znamenal přínos kolem 3 mld. Kč. To jsou peníze, z nichž mohly pojišťovny již zaplatit lepší péči v onkologických a traumatologických centrech. Kdyby to nenarušovaly zbytečné demagogické politické spory, tak by šlo vše ještě rychleji. Opozice si bohužel ve svém fanatickém boji o moc neuvědomuje, že i ona může stonat.

* **Když byl na Vašem místě David Rath, zvedl velmi drsně doplácení na léky směrem nahoru. Vy jste sliboval, že to po něm napravíte, ale nic se nestalo. Proč?**

Právě teď se to děje. Upravujeme doplatky postupně na základě správného řízení za srozumitelných transparentních a férových podmínek a ne naráz a bezmyšlenkovitě jako Rath. Děje se to navíc mimo ministerstvo, ve speciální výsostně odborné instituci – Státním ústavu pro kontrolu léčiv. MZ působí jen jako odvolací orgán a nad ním ještě stojí soud, ke kterému je možné se odvolat. To jsou změny, které jsem zavedl já, nikdo přede mnou si na

to netroufnul. Rath tvrdě limitoval vše kolem drahých léčiv pro těžce nemocné pacienty. Já postupuji opačně. Říkám, že je u nás milion nemocných a 9 milionů víceméně zdravých občanů. A pro každého z toho milionu skutečně nemocných chci zajistit moderní péči, zvláště pak zhruba pro těch 250 tisíc opravdu těžce nemocných spoluobčanů. Proto prosím každého z těch devíti milionů zdravých, aby se zamyslel nad tím, jak může pomoci tomu milionu nemocných, neboť každý se může dostat mezi ten milion. Razím heslo: „Bude-li zdravotnictví pro nemocné, bude pak pro všechny“.

* Nejsem škodolibý, ale za Rathův výrok, že je těžce nemocnému pacientovi nesmysl předepisovat drahý lék, když stejně do několika měsíců může zemřít, bych mu přál, aby to jednou zažil na vlastní kůži. Zavedl ostré limity na předepsané léky. Stále to ale platí. Musím už léta každé 3 měsíce chodit pro předpis léku, který bych si mohl vyzvednout jednou za rok...

Doktoři nechtou vyhlášky a nevyužívají princip opakovaného receptu. Právě dnes jsem říkal náměstkům, že musíme vyslat vysvětlující text, neboť na to si stěžuje mnoho pacientů. Je to také tím, že lékaři mají půlročně evidované pacienty a schválně si je zvou i bez nutné návštěvy. Jistá regulace musí zůstat. Limity nejsou ale tak tvrdé jako dříve. Pokud přijde k lékaři nový pacient, zdůvodní to lékař pojišťovně a je to ošetřeno. Za Ratha pojišťovna limit pro takového pacienta lékaři nezvedla, neb jí v tom vyhláška bránila. Nyní jde jen o doporučující vyhlášku pro kontrolu, aby se neplýtvalo.

* Vím, že se bohužel zatím nezabýváte privatizací pojišťoven, ale přesto mi nedá, abych se nezeptal, jak si ji ideálně představujete.

Kdyby probíhala privatizace pojišťoven podle mých ideálních představ, musely by nejdříve někomu patřit a dále mít průhledné a kontrolovatelné účetnictví, tak jak jej mají akciové společnosti. Málokdo si uvědomuje, že naše soukromé pojišťovny nikdo nevládní a že proto nikdo nevíme, kdo je ovlivňuje. Může to být ředitel či správní rada. Odpovědnost za fungování pojišťoven je možné převzít jen tehdy, když se přemění na akciové společnosti a každá bude někomu patřit. VZP, která v současné době obhospodařu-

je asi 67 % trhu, má podle mne patřit zcela státu a zaměstnanecké svým původním zřizovatelům. Preferuji, aby se například pojišťovna Škoda vrátila Škodě Auto, bankovní pojišťovna bankám atd. Při privatizaci budou mít původní zřizovatelé předkupní právo a až pokud je nebudou chtít, tak je prodáme. Každá pojišťovna si bude hospodařit podle svého a občané si vyberou tu, která jim nejvíce vyhovuje svoji nabídkou.

* Jenže pak si soukromé pojišťovny dají jen lukrativní nabídku pro zdravé pacienty a nebudou chtít pojistit například těžce nemocné dialytky...

V zákoně je ošetřeno, že standardní nabídku služeb musejí mít všechny stejnou. Žádná z pojišťoven nesmí nikoho odmítnout. Zákon je pro všechny stejný a neřeší, kdo pojišťovnu vlastní. Soutěžit mohou jen v nadstandardních službách. A nemusejí to být vždy jen léčivé zájezdy k mořím. Velký zájem je například o telefonickou službu, kdy si pacient může zavolat, k jakému má jít lékař a kdy má ordinační hodiny, ale to je jen jedna třešnička to pole pro soutěž je opravdu široké...

* Přebytky na účtech ale mají pojišťovny vracet na osobní účty pacientům. Proč by se tedy namáhaly se získávaním zisku?

Pojišťovně mající více klientů se lépe poskytují služby. Lépe se zhostí odpovědnosti vůči lékařům i vůči pacientům, neboť má více peněz na kontě. Mohou lépe nastavit solidaritu pacientů. Navíc za důchodce a vojáky platí pojištění stát a jde o to, aby je měly u sebe.

* Pojišťovny si ale stěžují, že právě peníze, které platí stát za důchodce, jsou malé proti tomu, co stojí jejich léčba, a nestojí proto o ně. Uvažujete o změně?

Platba státu na důchodce není zatím novými zákony dotčena. Nicméně v budoucnu něco udělat musíme. Rozjždíme o tom kulatý stůl.

* Jak chcete ošetřit, že se pojišťovny nebudou snažit obejít některá tvrdší nařízení? Například nebudou chtít nějak skrytě vystrnadit těžce nemocné pacienty a podobně?

Právě to by měl ošetřit nový zákon o pojišťovnictví. Dosud pojišťovny nemají jasně zákonem určeno, jak se musejí

chovat vůči pojištěncům. Nejsou motivovány k úspěšné léčbě pacientů. Zákony neumožňují pacientovi získat zastání, když je nespokojen s poskytnutou péčí. Ve starém zákoně je jen napsáno, že „musí zajistit zdravotní péči“. Nestojí tam už ale dokdy a jak na ni mají platit a jaké sankce je čekají za neplacení lékařům. Na pojišťovny nikdo nedohlží a peníze, které do nich tečou, nejdou vždy ve prospěch pacientů. Nyní vše bude kontrolovat „Úřad pro dohled nad zdravotními pojišťovnami“, který bude řízen vládou a jehož ředitelem bude jmenovat prezident republiky. Pojišťovny budou pod jeho přísným dohledem.

* Nový úřad? Pokud se pamatují, tak ODS šla do vlády s tím, že bude přebytečné úředníky rušit. Neobáváte se, že opozice toho využije?

Nebudu rozšiřovat počet úředníků. Budou v něm pracovat ti, kteří toto dosud dělají roztržštěně na našem ministerstvu a na ministerstvu financí. Dostanou pouze nové a jasné kontrolní mechanismy a úkoly. A co je důležité, nebudou pod tlakem té které vítězné politické síly a pro odvolání prezidenta úřadu bude muset být jen velice závažný důvod. Proto se nebude bát provádět kontroly nezaujatě a s obavou, co tomu řekne ten či onen ministr. Bude dohlížet, aby všechny peníze ze zdravotního pojištění šly na zajištění zdravotní služby pro pacienty.

* Takže pojišťovny by měly mít jasné vlastníky, u VZP by to byl stát. Měly by hospodařit jako akciové společnosti, zisk by měl jít na konta pojištěnců a jejich činnosti by byly pod kontrolou nezávislého úřadu. Nemá tedy pravdu pan Rath, že sankcemi zanikne pojišťovnictví u nás?

Nemá a naopak já dělám vše pro to, aby konečně po dvaceti letech od revoluce začalo pojišťovnictví fungovat tak, jak má. Podle zákonů a kontrolovaně. Jediná zdravotní pojišťovna znamená zamezení možnosti volby a především náchylnost k politizaci. Stává se mocenským centrem rozhodujícím o penězích občanů. Nemá motivaci se starat o pacienta, neboť ví, že ten nemá možnost odejít, ale její ředitel se naopak snaží zalíbit vládnoucí garnituře kvůli udržení se ve funkci. Je to jako vláda jedné strany. Hlavní zájem reformy je dostat pojišťovny pod nezávislou kontrolu,

protože ony jediné rozhodují o úrovni zdravotní péče tím, že ji platí.

* A nyní snad k nejožehavější otázce. Chodím na kontroly se sešroubovanou rukou do nejmenované největší pražské fakultní nemocnice a tam mají panickou hrůzu z její privatizace. Navíc ani po Vašich poplatcích se tam nic nezměnilo, na WC chybějí toaletní papíry, ručníky si nosí sami pacienti a na běžnou pětiminutovou ambulantní kontrolu se tam čeká ve frontě více než pět hodin...

Již jsem to říkal stokrát, tak po sto první opakují: Privatizovat běžné nemocnice nechci a ani nemohu. Patří totiž krajům. Pod mou gesci spadají pouze nemocnice fakultní a některé výzkumné ústavy a tam se snažím prosadit, aby byly efektivněji řízeny a nenastávaly tam například podobné excesy, jaké popisujete. Chci proto, aby pracovaly podle zákona, který jasně říká, jak má nemocnice vypadat. Právě kvůli tomu chci jejich převedení na akciové společnosti, aby bylo jejich hospodaření průhledné, což je něco jiného než privatizace. Navíc fakultním nemocnicím zůstane neziskový charakter a svůj zisk budou ze zákona investovat zpět do zařízení a do chodu nemocnice. Víím, že v tom bojuji s úmyslně šířenými lživými fámami, kterým je pak občan ochoten věřit spíše než slovu ministra.

* Proč ale trváte tak zarputile na změně jména z fakultní na universitní?

Nejde jen o změnu jména. University používají fakultní nemocnice k výuce lékařů a chci je proto zainteresovat na dobrém chodu nemocnic. Nabízím proto universitám třetinu akcií nemocnic, jejichž zisk budou moci investovat do nemocnice podle svého odborného uvážení. Ze dvou třetin bude akcionářem těchto nemocnic nadále stát.

* Pak ale nerozumím, proč se rektor University Karlovy prof. Václav Hampl tak vehementně brání tomu, aby mohla universita do chodu nemocnic mluvit. Přece by měl mít prvořadě on zájem, aby výuka studentů probíhala ve špičkovém pracovišti, do jehož vybavení a chodu by mohl mluvit?

Já tomu naopak rozumím. Přibude mu práce. V nepořádku, jaký vládne nyní, si dobře žije a ví, že se přeměnou nemocnic na akciovky zlepší jejich kontrola, protože pak musí vykazovat přesně výsledky

hospodaření. Nesmysly, které tvrdí on a jeho přátelé, že tlak na ekonomiku nemocnic povede k nekvalitě poskytované péče, jsou pod úroveň akademicky vzdělaného člověka. Je to lživá opoziční rétorika. Pan rektor ji šíří dál a protože je vnímán jako důstojná a nezávislá osobnost, dává těmto lžím punc pravdivosti.

* Slyším dobře, rektor University Karlovy je šířitelem lží?

Nechci to dále rozvádět a přilévat olej do ohně. Ač to vypadá, že s ním nekomunikuji, opak je pravdou. Mluvili jsme spolu nesčetněkrát, pan rektor měl a má spolu se svými spolupracovníky možnost se na přípravě zákona podílet. Nemám ale rád, když se zakrývá pravá podstata věci, nesnáším také podrazy. Pan rektor by neměl za opoziční rétorikou schovávat svou nechuť převzít větší odpovědnost za nemocnice.

* Abych to shrnul. Kdybych jako redaktor připustil debatu o tom, že chcete privatizovat nemocnice, bylo by to buď znakem mé neinformovanosti, nebo mým zlým úmyslem nahrát opozici. Dovedu si představit, že jsou i tací redaktoři, ale neumím si vysvětlit, proč, když to připustí vedení veřejnoprávní televize, s tím vlada něco nedělá. Je to *de facto* šíření poplašné zprávy a to je přeci trestné. Navíc to je hazard se zdravím občanů...?

Jsem zklamán veřejnoprávní televizí. Místo toho, aby pomáhala státu komunikovat o nutných změnách, vytváří nesmyslná dilemata a konfliktní situace. Je smutné, jak prezentuje veřejné dění.

* Říkal jste, že na krajské nemocnice nemáte žádný vliv. Ale zákon o privatizaci nemocnic stanovuje vlada a potažmo Vy. Nebo se mýlím?

Mýlíte! Kraje nepotřebují žádný zákon k tomu, jak naloží se svým majetkem, a nemocnice jsou výhradně jejich majetkem. Musejí pouze postupovat podle zákona o krajích, který pro ně platí po reformě veřejné správy

prosazeném socialistickými vládami. Při prodeji nemocnic postupují podle pravidel uvedených v tomto zákoně a rozhodne o něm zastupitelstvo. Nemohu proto vůbec v žádném případě ovlivnit prodej krajských nemocnic. Málokdo ví, že ministerstvem vůbec neprocházejí ani peníze pro fakultní nemocnice, které má ve správě, s výjimkou investic. Peníze jdou jen a pouze přes pojišťovny. Já nemohu tedy finančně ovlivnit ani ty nemocnice, které řídím. Jen se snažím je řídit dobře, aby byly méně zadluženy. Proto se snažím zapojit do odpovědnosti za ně i university.

* A nakonec jednu opravdu závažnou otázku k problému, který rozděluje Vaše spolustraníky. Vy jste si prý dovolil prohlásit, že jste lepší kuchař než vyhlášený gurmán ODS Miroslav Macek? Je to pravda?

Je! Řekl jsem to a chlubím se tím, že jsem lepší kuchař. Macek se sice chlubí na internetu, jak vaří, ale co jsem četl, tak to bych asi nejedl. Troufám si říci, že kdyby Macek ochutnal moji hovězí polévku s járovými knedlíčky a moji rajskou omáčkou s paprikovým luskem a domácími knedlíčky nebo můj guláš či řízek se salátem, tak nevezme už své chřesty a mořské šneky, pardon ústřice, do úst. Navíc je vaření obrovská relaxace. Přeruší to jednosměrně zatížený mozek pracovními problémy a jeho šedé buňky se musejí začít soustředit na to, jak nakrájet cibulku a jaké koření mám kam nasypat. Právě tento víkend měli moji synové narozeniny a já jim vařil pro radost svou a podle toho, co říkali, i jejich.

Pane ministře, děkuji za zajímavý rozhovor.

Snímky Fragments: Jiří Pancír

Jagellonský model druhé odmocniny zajistí rovnoprávnost všech států v RE

IVANA HASLINGEROVÁ

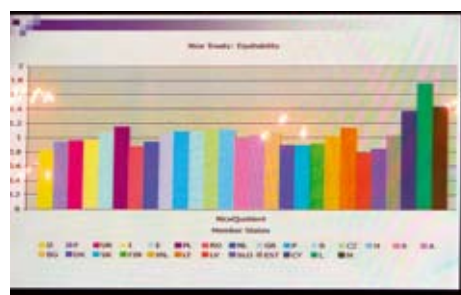

Symbolicky v den vyhlášení výsledků irského referenda o Lisabonské smlouvě (LS), pořádal ve zlatém sále Lichtenštejnského paláce v Praze předseda europoslanceckého klubu ODS v Evropském parlamentu (EP) Jan Zahradil za podpory frakce EPP-ED a European Centre Natolin, pod záštitou premiéra Mirka Topolánka, mezinárodní vědeckou konferenci „*Systémy hlasování v Radě*“ věnovanou alternativním modelům hlasování v Radě Evropské unie (RE).¹⁾ Cílem konference bylo přispět k diskusi o rozhodovacím procesu v RE, jehož vývoj není ani po smrti Lisabonské smlouvy zdaleka ukončen.

¹⁾ Rada Evropy (RE) je jednou ze tří hlavních institucí Evropské Unie, společně s Evropskou Komisí (EK) a Evropským parlamentem (EP) a je také jedinou institucí EU, která je založena na mezivládním principu. [Neplést a Evropskou radou (ER), na níž se setkávají hlavy států a vlád nově zakotvenou v Lisabonské smlouvě.]

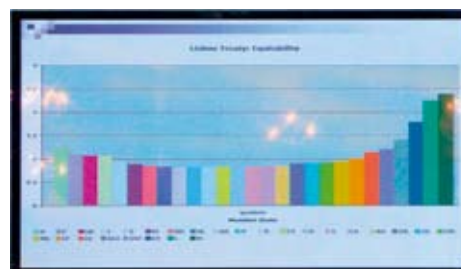
Vrcholný orgán EU, RE, může dosud rozhodovat několika způsoby: hlasováním prostou většinou hlasů, jednomyslností a hlasováním kvalifikovanou většinou. Rozdělení hlasů, kterými členské státy při hlasování kvalifikovanou většinou disponují, se rozšiřováním EU mění a původní státy jsou si vědomy, že to oslabuje jejich hlasovací moc. Hlasování kvalifikovanou většinou je proto jednou z nejdiskutovanějších otázek v EU. Po posledním velkém rozšíření začaly původní mocné státy ztrácet na síle již velmi výrazně a snažily se proto pod zástěrkou schválení LS zavést nová pravidla pro hlasování. Naštěstí smlouva nebyla přijata. V důsledku toho by totiž čtyři největší státy EU nejpozději od roku 2017 rozhodovaly o všech záležitostech EU a ostatní by je byly nuceny jen slepě poslouchat. **Nejdůležitější problém EU, hlasovací proces, kvůli němuž se snaží bruselští politici neustále pokrytecky vyrábět pofidérní euroústavy, není ale stále vyřešen.** Což je základní kámen úrazu, protože mají-li být nastoleny dohody o společném soužití států a přitom zachována demokracie, pak o nich musí rozhodovat společným hlasováním. **Proto bylo velkým přínosem konference, že vysvětlila, jak by se dalo spravedlivě hlasovat, aby nebyl žádný občan ani stát EU ukřivděný, a to ani při dalším případném přijímání velmi početných členů, jakými může být například Turecko.** Konference ukázala, že existuje matematický model zajišťující každému státu EU rovnou hlasovací moc, tzv. „*Jagellonský model druhé odmocniny*“, který vyvinuli dva vědci – Wojciech Słomczyński a Karol Życzkowski – na krakovské Jagellonské universitě.

Jak se hlasuje v RE nyní (dle Nice)

V Evropském společenství byla kdysi při hlasování uplatňována hlasovací pravidla ve prospěch velkých zemí. Byly v něm sdruženy tři velké, dva střední a jeden malý stát, ale hlasy byly rozděleny v poměru 4:2:1. Po přijetí 12 nových států bylo na schůzce v Nice reformováno hlasování. Velké státy, zejména Německo, v něm byly znevýhodněny. Vezmeme-li číslo 1 jako „*optimální spravedlnost*“, pak je zřejmé, že Německo (úplně vlevo) bylo na úrovni 0,8, váhy ostatních velkých států postupně rostly až po Polsko na 1,2. **Většina států vykazovala hodnoty mezi 0,9 až 1,1, ČR byla kolem 1,1.** Pouze maličké státy byly velmi zvýhodněny. Kypr a Malta na 1,4, nejvíce Lucembursko (druhé zprava) na 1,8, neboli dvakrát více než Německo. Není proto divu, že se Německo bouřilo.

Jak by se mělo hlasovat dle LS

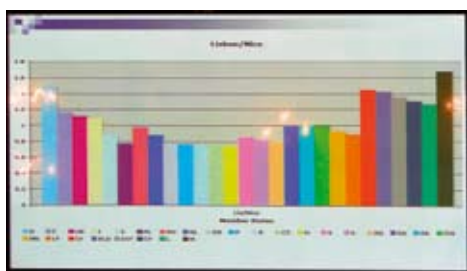
Proto nakonec bylo vytvořeno v LS nové hlasovací pravidlo, které by zaru-

čovalo, jak je v ní psáno, „demokratickou legitimitu a zastupitelskou demokracii“. Jak se ukazuje na obrázku, v této zastupitelské demokracii oproti smlouvě v Nice si většina států silně pohoršila a dostala se pod 0,9, ale Německo (zcela vlevo) získalo namísto 0,8 celých 1,2, Francie, Velká Británie (VB) a Itálie 1,1. Malé státy mají naopak ještě více volební váhy než měly podle smlouvy z Nice. Oproti většině států až třikrát posílily - Malta (zcela vpravo) má 2,4, Lucembursko 2,2 a Kypr 1,8.

Změna hlasování LS versus Nice

Takže kromě posílení váhy malých a velkých států se situace v LS oproti smlouvě v Nice pro ČR a většinu dalších států zhoršila. Namísto, aby zůstaly v rozmezí 0,9 - 1,1, dostaly se pod 0,9. ČR spolu se šesti dalšími státy by po přijetí LS ztratila čtvrtinu hlasů oproti stávajícímu systému přijatému v Nice, zatímco Německo by posílilo o 20 %. Je proto jasné, že velké státy v čele s Německem budou tvrdě bojovat pro systém zavedený v LS. Dokud ale EU nenalezne spravedlivý hlasovací systém, musí počítat s problémy. Velkoněmecká říše tu již jednou byla, a na to jsou občané EU velmi citliví.

Jak nalézt spravedlivý hlasovací systém v RE

Každý stát v RE má jiný počet obyvatel, a aby nedošlo k přehlasování malých většími, je nutno zavést degresivní princip. Vědci dokázali, že nejjednodušší matematická realizace degresivního principu je odmocnina ze dvou. Každá země v něm dostane váhu rovnou druhé odmocnině počtu obyvatel. K odmocnině ze dvou dospěli následující úvahou: Hlasování lze provádět podle země, kde každá země bez ohledu na velikost má jeden hlas, nebo podle počtu obyvatel, kde každá země má tolik hlasů, kolik má obyvatel. Je-li n počet obyvatel dané země, pak podle prvního principu každý stát dosáhne n^0 , neboli jeden hlas. Podle

druhého principu dostane stát n^1 , tedy n hlasů. Kompromisní model tedy bude ten, kde hodnota exponentu je mezi 0 a 1. Jeví se přirozené, zvolit tento exponent jako střed mezi těmito krajními hodnotami, tedy jednu polovinu. Při takovém kompromisu tedy dospějeme k váze $n^{1/2}$ neboli druhé odmocnině z počtu obyvatel, který uvažuje výše popsáný Jagellonský model druhé odmocniny. Ukázalo se, že takto stanovený hlasovací princip je optimální s prahem 62 % nutným k získání většiny, a to jak pro EU tvořenou 25 tak i 27 státy. Nezávisí totiž na počtu států a může tak platit beze změn při libovolném rozšiřování EU. Uvážíme-li, že Turecko má obyvatel jako Německo a východoevropské státy dohromady, pak právě tato vlastnost navrženého modelu nabývá na důležitosti dvojnásob. Již proto je důležité, aby se o něm v EU začalo vážně diskutovat. Bohužel s výjimkou Polska, ČR a Švédska toto nestranné pravidlo nebylo dosud přijato. Není se čemu divit. Malé státy chtějí spolu s Německem hlasovat podle LS, které jim dává velkou moc, a protože vylepšuje významně postavení Německa oproti současnému modelu z Nice, bude

se za ni bít určitě i ono jako lev. Pokud ale všechny státy nepožádají o pomoc nestranné matematiky, budou ale do nekonečna vyrábět groteskní pseudoeuroústavy, aby zakryly tento problém pod roušku zastupitelské demokracie...

Bohužel, jak uvedla Ewa Osniecka-Tamecka, slovo „odmocnina ze dvou“ je v EU již čtyři roky, tedy od doby, kdy byl model poprvé zveřejněn, zakázané slovo. Politika prý není podle eurokomisařů o matematice. Jenže politika je o principech a ty jdou definovat. „V Euroústavě I všechny středně velké státy mírně ztrácely. V euroústavě II ztrácejí ještě víc. Aby měl každý stát touž váhu, k tomu slouží Jagellonský model. Zajistí stejný vliv všech občanů EU a i po rozšíření bude univerzálně platit. EU tím bude posílena, neboť přestanou pokrytecké spory. Skutečná síla EU bude vyvěrat z vůle těch, kteří ji tvoří. Nastane pak pocit, že se mohou všichni rovným dílem účastnit společného díla, neboť budou mít na tomto dění rovnou participaci. Politici sice říkají pravidlu odmocniny ze dvou pravidlo rovnoprávnosti občanů, aby prý se toho nezalekli nevzdělání občané, ale je jedno, jak je nazvou. Jen když je zavedou.

Jako řečníci vystoupili na konferenci doc. Běla Plechanová, vedoucí katedry mezinárodních vztahů na Fakultě sociálních věd UK, která se v českém prostředí problematice EU dlouhodobě věnuje (druhá zleva); Ewa Osniecka-Tamecka, prorektorka evropského centra v Natolinu, která byla jedním z dvou hlavních vyjednavačů Polska o Lisabonské smlouvě (druhá zprava); dále Wojciech Słomczyński, který je spoluautorem tzv. Jagellonského kompromisu, alternativního modelu určování hlasovací moci pro jednotlivé členské státy v Radě Evropy (vpravo). Čtvrtým řečníkem byl Moshé Machover, matematik působící na London School of Economics, který se dlouhodobě věnuje zkoumání vztahu hlasovací moci a hlasovací váhy členských států v RE (zcela vlevo). Uprostřed moderátor konference europoslanec za EPP-ED Jan Zahradil, který byl společně s Jiřím Šedivým jedním z dvou hlavních vyjednavačů ČR o Lisabonské smlouvě.

Moshé Machover při svém vystoupení

Polsko se vzdalo Jagellonským kompromisem 3 hlasů a Německo proti Nice dostane naopak více hlasů," uvedla Osniecka.

Moshé Machover konstatoval, že je jako matematik zklamán. Evropští politici se chovají podle něj jako ten, kdo staví dům a nepozve si k tomu architekta. Oni chtějí určit, jak distribuovat hlasovací moc a nepozvou si k tomu odborníky – matematiky. Bohužel pro politiky je nejdůležitější jen blokační síla a ne spravedlnost. Stále se snaží, aby právě

ten jejich stát dosáhl největší blokační síly, až se to nakonec obrátí právě proti jejich státu, jako se to stalo v Nice Německu. Druhý šerp (eurohantýrka pro vyjednavče) z Polska Marek Cichocki zdůraznil, že ústřední bodem integrace z politické perspektivy je systém rozhodování. „Jak Lisabonská smlouva, tak euroústava byly zřízeny, aby byl tento proces ukončen. Politika v nich ale převažovala nad objektivními přístupy. Výsledkem je, že nové státy jsou znevýhodněny. Hlavní problém není jen efektivita rozhodování, ale i rovný vliv států a rovný vliv jejich občanů. Není to jen o hlasovací moci, ale je to i o schopnosti zachovat

„Je-li hlasovací váha dána odmocninou z počtu obyvatel, pak se odstraní hendikepy všech států, neboť každý občan každého státu bude mít touž hlasovací moc úměrnou mocnině jeho hlasovací váhy. Model je flexibilní pro různé počty států. Navíc Jagellonský hlasovací model druhé odmocniny je oproštěn, stejně jako každý matematický výsledek, od ideologie a je založen pouze a výhradně na racionálních a logických důvodech,“ podtrhl Jan Zahradil

ten jejich stát dosáhl největší blokační síly, až se to nakonec obrátí právě proti jejich státu, jako se to stalo v Nice Německu.

Druhý šerp (eurohantýrka pro vyjednavče) z Polska Marek Cichocki zdůraznil, že ústřední bodem integrace z politické perspektivy je systém rozhodování. „Jak Lisabonská smlouva,

společenství členských států. Musejí se chránit jak jednotlivé státy, tak i celek. V EU nejde zavést poměrné zastoupení, neboť není jednotným státem. Proto tam funguje zastupitelská demokracie, a ta může fungovat pouze ve formě regresivní proporcionality. Poprvé na této konferenci jsme slyšeli matematizaci tohoto problému. Na skutečných číslech, a to je dobře,“ uzavřel konferenci Cichocki.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

„Středně velké země ztrácejí v RE přijetím LS moc a není proto dobré, aby byla tato smlouva přijata. Eurokomisař Špidla mi na mou otázku, proč máme být pro euroústavu II, když v ní ztratíme moc, odpověděl, že hlasovací právo stejně nejde podle odmocniny spočítat. Konference ukázala, že to jde spočítat pro všechny státy. Padaly zde dotazy, proč se o tom víc EU nemluví. Bylo to tím, že dokud nepromluví experti, je pro politiky obtížné to 'zkomunikovat' matematicky. Potřebujeme lidi jako Słomczyński a naučit eurokomisaře matematiku na úrovni základní školy, aby to všichni pochopili. Až pochopí, co je odmocnina, pak snad konečně pochopí, proč je důležité o tom hovořit. Není to otázka míry vysokého vzdělání, jak uváděla pani Plechanovová, ale znalost matematiky na úrovni základní školy. Páni profesori pravidlo do EU zaslali již před 4 lety a pod pokutou 100 zlotých se mu nesmělo říkat odmocninové. Svědčí to o vzdělanosti pánů eurokomisařů“

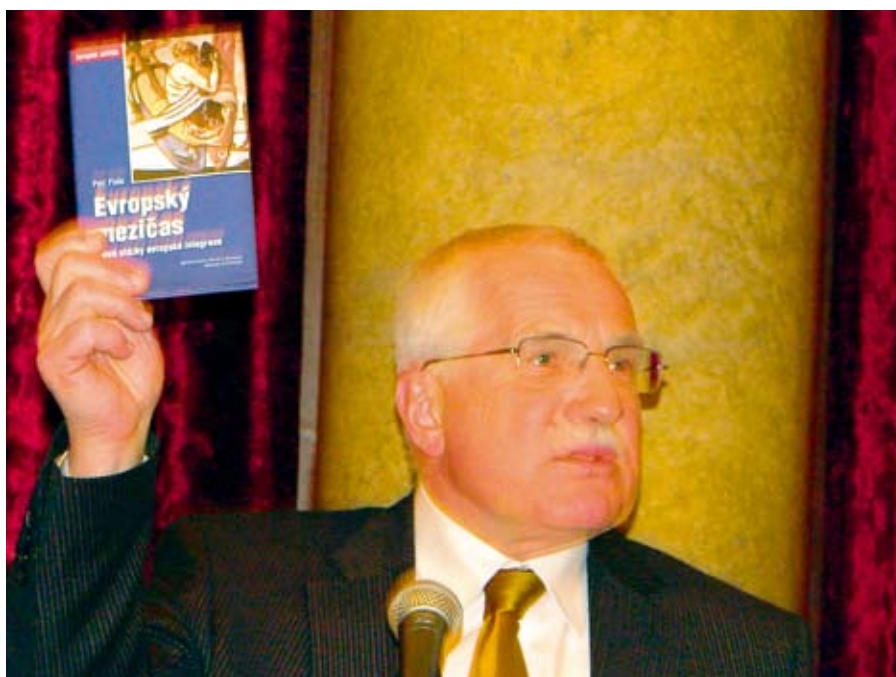

Dveřmi to nešlo, oknem to nešlo, zkusíme plán „B“

TOMÁŠ HAAS, PORADCE PREZIDENTA REPUBLIKY

ZAHRAŇNÍ POLITIKA

jsme z Bruselu dostali Lisabonskou strategii. Byla jen o málo úspěšnější než smlouva, evropská ekonomika stále více zaostává za svými cíly i za svými „konkurenty“.

Unie se díky překotné integraci v posledních dvaceti letech dostala do problémů, kteří bychom mohli doslovně popsat jako „problémy růstu“, v tomto případě růstu byrokracie. Namísto toho, aby se zamyslely nad tím, jak Unii otevřít, jak zpřístupnit její rozhodování evropské veřejnosti a jak ji učinit odpovědnou „svým“ občanům, se evropské elity pokusily zakrýt evropské instituce a jejich mechanismy fungování pavučinou protokolů, nepřehledných odkazů a nejasného mlčení. Evropské vlády a politické instituce se pokusily evropské veřejnosti pokoutně podstrčit něco, o čem věděly, že nesnese světla veřejné diskuse, že nemůže projít zkouškou zkoumání občanů členských zemí.

Není to jen můj názor a není to názor nepodložený.

Francouzský prezident Nicholas Sarkozy se loni na podzim projevil jako prorok. Na setkání s vybranými členy Evropského parlamentu řekl: „Francie byla mezi všemi zeměmi první v tom, že volila ‚Ne‘. Totéž by se stalo i v jiných členských zemích, pokud by měly referenda. Mezi vládami a lidmi je propast. Referenda by přivedla Evropu do nebezpečí. Nebude žádná Smlouva, pokud bychom ji ratifikovali referendem ve Francii a následně ve Velké Británii.“ Tolik slova francouzského prezidenta, jak je cituje list EUObserver 14. listopadu 2007.

O tom, že Lisabonská smlouva, ještě více než Smlouva o Ústavě pro Evropu, kterou měla nahradit, byla úmyslně vypracována tak, aby byla

Již v pořadí třetí země odmítla ve svobodném hlasování občanů dokument, který jim postupně pod jmény „Smlouva o Ústavě a Reformní (Lisabonská) smlouva“ předložily evropské elity. Francie, Holandsko a nakonec Irsko. Všechny tyto tři země patří mezi ty, které media ráda prohlašují za „pro-evropské“. Všechny byly považovány za typické evropské země, demokratické, ekonomicky i sociálně vyvinuté, země tvořící jádro společenství evropských národů. Přesto jejich vlády nedokázaly přesvědčit své občany o tom, že to, co pro ně spolu se svými partnery, Evropskou komisí a vládami partnerských zemí připravily, je v jejich zájmu, že jim to přinese větší blahobyt, více svobody, nebo více spravedlnosti.

Nedokázaly je přesvědčit proto, že tomu nevěří sami. Věří v „hlubší a hlubší integraci“. Z integrace, která

měla být nástrojem k dosažení oněch tří cílů, se stal samoúčelný cíl. Nikdo neví, proč je ta integrace nutná, veřejnost dostává slogany o „větší efektivitě“ rozhodování Unie, o potřebě „obstát v globalizovaném světě“ a o nutnosti „dohnat a předehnat“ Spojené státy a Japonsko. Evropa se integruje hlouběji a hlouběji, náskok USA a Japonska se zvětšuje a jediná efektivita, která utěšeně narůstá, je efektivita evropských byrokratů, kteří stále rychleji a rychleji chrlí kvanta směrnic a regulací. Evropa zapomněla, že prosperita padesátých a šedesátých let byla plodem spolupráce a odstraňování administrativních bariér. Dnes se snaží prosperitu vyvolat administrativními zásahy, regulacemi, stavbou přepychových nových paláců pro umístění rychle rostoucí armády byrokratů, dotacemi a přerozdělováním stále většího a většího rozpočtu. Před Lisabonskou smlouvou

nepřehledná a nesrozumitelná, svědčí dokumentované výroky těch, kteří se přípravou evropských smluv zabývali:

„Aniž si to veřejnost uvědomí, přivedeme ji k tomu, aby přijala návrhy, které se jí neodvážíme podat otevřeně... Vše co jsme navrhovali dříve, bude obsaženo v novém textu, ale bude to skryto a jistým způsobem zamaskováno.“ V. Giscard d'Estaing, Le Monde, 14th June 2007, a Sunday Telegraph, 1st July 2007.

O práci Mezivládní komise, která připravila text Lisabonské smlouvy: „Rozhodli se, že dokument bude nečitelný. Podle nich, pokud bude nečitelný, nebude připomínat ústavu. Jak na to přišli, je mi záhadou. Dát občanům, abychom je uklidnili, dokument, kterému nikdy neporozumí! Něco na tom ale je. Protože text, se kterým přišli, je takový jaký je, každý předseda vlády bude moci předstoupit před svůj parlament a říci: ‚podívejte se, je to naprosto nečitelné, je to typická bruselská smlouva, není to nic nového, není důvod to předkládat k referendu, to by znamenalo, že v tom něco nového je.“ Giuliano Amato, bývalý italský premiér a místopředseda Evropského konventu, The Centre for European Reform, Londýn, 12th July 2007

V tom je podle mého názoru celé „tajemství“ prohraných referend. Důvody voličů jsou většinou různé. Pro někoho jde Unie moc nalevo, pro někoho moc napravo. Pro někoho je moc liberální, pro někoho moc konzervativní. Nebo si zvolí jiné dělení než levá-pravá. Někomu se nelíbí její zemědělská politika, někomu její energetická politika, někomu restrikce a regulace rybařství nebo dopravy. Někomu opatření pro kontrolu klimatu, někomu likvidace celých historicky úspěšných retinálních průmyslových odvětví, například našeho cukrovarnictví. Hledat v tom nějaký klíč je nesmyslné, vše to jen naznačuje, že EU se plete do věcí, o kterých si občané chtějí rozhodovat doma a sami. Důvod pro prohry v referendech není třeba hledat vpravo, nebo vlevo. Je nutno jej hledat tam, kde se jej žádají z evropských úředníků a byrokratů a elitních „opinionmakerů“ dosud hledat neodvážil – přímo mezi jimi samými, v jejich jednání, jejich aroganci, jejich pohrdání těmi, za jejichž reprezentanty se prohlašují – evropskými občany.

Moudré hlavy Evropské unie se ale ani touto poslední porážkou nepoučily. Opět se snaží evropské občany obalamutit. Ještě stále tvrdí, že pro případ prohraného irského referenda nemají plán. Tvrdí to všichni, od předsedy Komise Barrosa až po jediného evropského státníka, který prohru Smlouvy v Irsku, podle vlastních slov „považoval za předvídatelnou“ – našeho poslance Jiřího Paroubka. Jak se ale můžeme brzy přesvědčit, plán „B“ existuje. O jeho existenci najdeme zprávu. Byl připraven ještě před referendem. Irští diplomaté, podle zprávy britského deníku The Telegraph, jehož reportéři měli možnost nahlédnout do záznamů z utajovaných jednání, jednali se svými kolegy o implementaci Lisabonské smlouvy i v případě porážky v referendu. Poslední jednání proběhla během rozhovorů o budoucí evropské diplomatické službě mezi 7. a 13. červnem. Irský velvyslanec při Evropské unii, Bobby McDonagh, žádal své kolegy, aby obsah jednání drželi v tajnosti. „Musíme být opatrní při prezentaci těchto věcí“, řekl.

„Neexistující“ plán „B“:

1. Všechny země EU kromě Irsku musejí ratifikovat Lisabonskou dohodu.

2. Irsko bude vyjmutο ze seznamu signatářů a nebude povinnο se jí řídit. Jeho právní posice v Unii bude na této bázi prozatímne upraveno.

3. V roce 2009 nebo nejpozději 2010 až Chorvatsko přistoupí k EU, bude všemi státy, včetně Irska, podepsána „Doplňující přístupová smlouva“.

4. Připojena k Doplňující přístupové smlouvě s Chorvatskem bude série protokolů, které definitivně upraví právní postavení Irska v Unii. Irsko dostane „výjimky“ (opt-out) na příliš kontroverzní (pro Irsko) články Lisabonské Smlouvy – daně, vojenská spolupráce, Listina práv atd. Podobným způsobem byly v minulosti uděleny výjimky Velké Británii a Dánsku.

5. Irsko, stejně jako všechny ostatní evropské země, nemusí přístupové smlouvy nových členských států ratifikovat referendem. Irské vládě bude stačit, protlačí-li „Doplňující přístupovou smlouvu“ s Chorvatskem s jejími připojenými protokoly Irským parlamentem.

Tento „překlenovací mechanismus“ nebude, podle úředníků Komise, „o nic víc nepřehledný a nesrozumitelný, nebo legalistický, než Lisabonská smlouva sama“. „Nebude to pravděpodobně těžší práce, než byla ta s konverzí Ústavní smlouvy na Lisabonskou smlouvu potom, co byla odmítnuta ve Francii a v Holandsku.“ Plán závisí na tom, aby Lisabonskou smlouvu ratifikovaly, kromě Irska, všechny členské státy. Boj o ratifikaci, jak je vidět, nekončí.

Evropští byrokraté mají plán „B“, evropští federalisté mají již připravený Jo Leinenův „osekaný“ návrh evropského ústavního dokumentu „C“, a plánů bude nakonec tolik, kolik bude nutno, abeceda má ještě dost písmen. Každý bude tak „jiný“ jak bude třeba pro jeho kamufláž a obsahem si budou podobné jako vejce vejci, jako Spinelliho manifest a manifest Marxův.

Jen jeden nebude evropskými federalistickými elitami nikdy navržen a předložen. Plán na rozvolnění a zeštíhlení struktur Unie, plán na vrácení pravomocí, které si doposud Brusel prisvojil, tam kam patří, do členských států. Plán na degradaci evropských byrokratů z pánů Evropy na členským státům podřízené administrátory a úředníky. Plán na návrat k tomu, co bylo hnacím motorem evropského „hospodářského zázraku“.

Unie na sebe přetáhla tolik rozhodovacích pravomocí, že s nimi její byrokraté neumějí efektivně nakládat a domnívají se, že potřebují více politické moci, že se jejich Bruselská socialistická republika musí sama stát státem a že na sebe musí strhnout téměř všechny zbývající pravomoci členských států. Jediné, co jim v tom překáží, jsou evropští občané, které se proto snaží vyloučit z rozhodování o jejich budoucnosti.

Evropští občané možná nevědí, co se skrývá za kryptickými a nečitelnými smlouvami, ale je jim zřejmé, že pokud se jejich autoři uchýlili k takovým trikům, aby jim zabránili seznámit se s jejich úmysly a s obsahem smluv, nebude to asi nic dobrého. A tam, kde dostanou možnost se k návrhu vyslovit, jako naposledy v Irsku, pak dojde k překvapení.

Stane se Česká republika dobrovolným a aktivním účastníkem největšího podvodu na evropských občanech v historii Evropské unie?

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Lisabonská smlouva je irským NE mrtvá

Vivat svobodní irští občané!

Dnešek ukázal, že pátek třináctého není pouze nešťastným dnem, ale naopak, tento pátek třináctého přinesl nejen nám ale i dalším státům EU osvobození od hrozby diktatury evropského superstátu. Irové zamítli poměrem hlasů 53,4% další euroústavu – tzv. Lisabonskou smlouvu – která by mimo jakoukoli pochybnost významně změnila nejen charakter Evropské unie jako takové, ale i právní postavení naší republiky, která je její součástí. Její přijetí by na velmi dlouho zůstalo jednou z nejvýznamnějších změn v historii českého ústavního systému, neboť by fakticky znamenalo ztrátu české samostatnosti, za niž se naši předkové tak bili. Irsko dokázalo, že jako jediné má skutečnou demokracii a politici se ptají svých občanů na takto závažné věci, jakou ztrátu státní suverenity je, a také to ukázalo,

co si myslí běžní občané. V Irsku svoboda a rozum zvítězily nad diktátem europeistů. Doufám, že se naši politici již konečně přestanou hrbit a s hlavou vzhůru se po vzoru Irů začnou bit za práva svých občanů. Jsme Češi a ne evropci!

Toto byla první reakce Fragmentů na irské referendum. Byli jsme šťastni, že od našich nejvyšších politiků přišly reakce které se dají shrnout slovy ředitele Centra pro ekonomiku a politiku Petra Macha: „Smlouva je irským NE mrtvá!“. Otiskujeme je jako memento a jinak se již této otázce nevěnujeme, neboť je to dnes otázka bezpředmětná. Jiná věc je ale „Plán B“, který má EU nachystaný k přijetí euroústavy III a nalezení spravedlivého hlasování v EU, o čemž píšeme v předchozích článcích.

Ivana Haslingerová

VÁCLAV KLAUS, PREZIDENT
ČESKÉ REPUBLIKY

Projekt Lisabonské smlouvy rozhodnutím irských voličů 13. června 2008 skončil a v jeho ratifikaci již nelze pokračovat. V jedné jediné z 27 zemí EU proběhlo o Lisabonské smlouvě referendum. Jen v jedné jediné zemi EU umožnili politici občanům vyjádřit svůj názor. Výsledek je snad pro všechny jasným sdělením. Je vítězstvím svobody a rozumu nad umělými elitářskými projekty a evropskou byrokracií.

Reakce části evropských elit připomíná socialistický direktivní způsob myšlení.

PŘEMYSL SOBOTKA,
PŘEDSEDA SENÁTU PČR

Irští občané jako plnoprávný subjekt Evropské unie zcela svobodně rozhodli prostřednictvím referenda jako jedné z forem přímé demokracie o tom, že ratifikace Lisabonské smlouvy de facto skončila. Reakce části evropských politických elit, které usilují o byrokratické urychlení procesu evropské integrace za každou cenu, však připomíná socialistický direktivní způsob myšlení, který se již dříve snažil ignorovat vůli občanů Francie a Nizozemí při odmítnutí tzv. euroústavy, která se přesto přes své zásadní nedostatky stala základem textu Lisabonské smlouvy. Proto je třeba zdůraznit, že nátlak, bagatelizace demokratických principů a změny pravidel uprostřed hry nejsou v demokratické společnosti přípustné. Na místě je nyní naopak věcné zamyšlení nad transparentnějšími a tím i životaschopnými formami evropské integrace a nikoliv pasivita k snahám od reality odtržených byrokratů odvést Evropu od jejích skutečných ekonomických a bezpečnostních problémů.

Irské NE není méně závažné než předchází francouzská a nizozemská.

MIREK TOPOLÁNEK,
PŘEDSEDA VLÁDY

Zamítnutí Lisabonské smlouvy v irském referendu představuje politickou komplikaci, nicméně Evropská unie má stabilní smluvní základ, který umožňuje její další standardní fungování. Důsledky negativního výsledku referenda i další postup musí prodiskutovat nadcházející červnová Evropská rada v Bruselu. Irské ne v žádném případě nepovažujeme za méně závažné než předchází francouzská a nizozemská ne. Česká republika i nadále pokračuje ve svých přípravách na předsednictví Rady EU v první polovině 2009, neboť jsme od začátku pracovali s oběma případnými variantami výsledku ratifikačního procesu.

VLADIMÍR ŽELEZNÝ
POSLANEC EP

Když Irové zabili zvrhlý plod německého předsednictví – Lisabonskou smlouvu – Češi ji s ochotou pohřbí!

Martin Říman dostal od premiéra jedna mínus

IVANA HASLINGEROVÁ

My bariéry nebudujeme, ale bouráme!

Mirek Topolánek

Přeji podnikatelům méně otravné byrokracie.

Martin Říman

Společnost eStat pořádala spolu s Úřadem vlády a Ministerstvem průmyslu a obchodu (MPO) v pražském hotelu Prezident setkání podnikatelských společností a médií s premiérem vlády Mirkem Topolánkem a ministrem MPO Martinem Římanem pod příznačným názvem „Zlepšování prostředí pro podnikatele“. Ze setkání vyplynulo, že Martin Říman je tím ministrem, který „netlachá a pracuje“. Za krátkou dobu, co je v úřadu, vykonal již pro podnikatelské prostředí, které má jeho resort na starosti, tolik, že si člověk nemůže nepoložit otázku, kde bychom

byli, kdyby byl ministrem i minulých osm let promarněných socialistickými nevládami. A to ho ještě brzdí eurobyrokrati a naši ekoteroristi z Ministerstva životního prostředí. Na setkání byl za svoji činnost premiérem pochválen jako jeho nejschopnější ministr a dostal známku jedna mínus.

A že tu téměř jedničku získal Martin Říman právem, o tom svědčí výčet jeho činnosti: Povedlo se mu zjednodušit podmínky pro malé podnikatele v energetice, zrušit autorizace MPO na výstavbu nových výroben elektřiny a tepla. Malí a střední podnikatelé v energetice (výrob-

ci do 30 MW) nebudou muset předkládat Energetickému regulačnímu úřadu (ERÚ) regulační výkazy, čímž budou mít jednodušší získání licence na výrobu elektřiny a tepla z malých zdrojů. Žadatel o licenci nemusí předkládat podnikatelský plán na provozování podnikatelské činnosti v energetických odvětvích a licenci na obchod s elektřinou nebo s plynem bude možno prodloužit, zatímco dosud se musí znovu žádat o udělení nové licence. ERÚ bude moci rozhodovat spory, které jinak přísluší soudům v případech, kdy s tím účastníci budou souhlasit.

Málokdo si zatím naplno uvědomuje, že od 1.7.2008 nastává výrazná změna pro vstup do živností. Římanovo ministerstvo provedlo velmi výrazné zjednodušení živnostenského zákona. Počet živností zredukovalo z 265 živností na 95, namísto 126 živností nastupuje pouze 1 volná živnost, čímž nastává konec desítkám živnostenských listů – jeden výpis z živnostenského rejstříku stačí. Registrační formulář je výrazně kratší (z 21 stran na 2). To vše vede k úspoře na správních poplatcích 125 milionů korun. Konec místní příslušnosti díky možnosti vyřízení agendy na všech ŽÚ a CzechPointech přinese rovněž úsporu času i peněz.

Nastalo rovněž zrušení investičních pobídek a tím konec selektivní podpory „jen pro některé“. Zájem o investice v ČR

„Po celou dobu, co řídím ministerstvo, se snažím o zlepšování prostředí pro podnikatele. Slovo podnikatel není sprosté slovo. Podnikání je zdrojem bohatství společnosti. Úředník jen toto bohatství vytvořené podnikatelem spotřebovává. Politik však také, je-li rozumný, pomáhá vytvářet vhodné, transparentní, jednoduché a nediskriminační podmínky pro podnikání. Snažím se proto, aby do roku 2010 bylo pro podnikatele o 20 % méně papírování. Zastávám Tacitův názor: „Nikdy nebyl Řím zkaženější, než když zákonů bylo nejvíc“. Provedli jsme analýzu 245 právních předpisů, která identifikovala 2168 informačních povinností podnikatelů vůči státu, což představuje administrativní zátěž v hodnotě 86,5 mld. korun ročně. Přitom 49 % povinností se opírá o právo EU a 51 % povinností vychází z českého práva. Nejvíce to vše zatěžuje resorty M^{PSV}, M^{ŽP}, M^{Ze}, M^{Zdr}, M^F, které mají celkem 998 informačních povinností a zátěž 76,5 mld. V legislativě M^{PO} je z toho zakotveno jen 8 % povinností,“ uvedl referát o konkrétních počínech svého ministerstva Martin Říman

„Chceme prosadit Evropu bez bariér. Vláda v Evropské unii od počátku usiluje o narovnání postavení jednotlivých členů a zjednodušení a zefektivnění celého fungování EU. Jejím hlavním tématem jsou konkurence, svoboda a liberální obchodní politika. Od počátku tvrdě bojuje za co nejrychlejší zavedení volného pohybu pracovních sil a služeb. Kolem 50 % veškerých regulací přichází z Evropské unie. Vláda proto vyvíjí tlak na Evropskou komisi k omezení administrativy a nebere Evropskou unii jako modlu. Má jasnou představu o jejím fungování a dělá vše proto, aby tato vize byla naplněna. Do právního řádu implementuje jen minimální požadavky směrnice a nařízení EU s dopadem na podnikatelské prostředí,“ zdůraznil Topolánek

tím ale neskončil. Jako reakce na nedostatek pracovníků v průmyslu skončila podpora tvorby nových pracovních míst. Novela vyhlášky č. 488/2006 Sb. o paušálních autorských odměnách snížila autorské poplatky o polovinu. Bylo provedeno zastropování maximální výše poplatku u paměťových médií, zaveden byl pouze jeden poplatek u vícefunkčních přístrojů, mobilní a bezdrátové telefony, digitální kamery a digitální fotoaparáty jsou bez poplatků. Elektronizace způsobila snížení cen technických norem ČSN v průměru až o 50 %. Přitom snížení cen se bude týkat jak elektronické, tak tištěné podoby. Výrazné zlepšení dostupnosti ČSN – distribuce elektronickou formou s možností individuálního přístupu ke čtení a tisku ČSN – bude zavedeno od 1.1. 2009

Implementace evropské směrnice o službách zjednoduší podnikatelské prostředí v oblasti poskytování služeb jak pro domácí podnikatele, tak pro ty z jiných členských států EU, kteří poskytují na území ČR své služby. Zjednodušení podnikatelského prostředí se dosáhne řadou nových institutů, jako jsou princip tichého souhlasu, zjednodušení povolených řízení atd. Čeští zákazníci snáze dosáhnou na služby zahraničních firem zjednodušením státní kontroly, odstraněním duplicitních a nadbytečných kontrol podnikatelů.

Při procesu schvalování žádosti českými úřady bude zavedena revoluční novinka v české administrativě – procedura tichého souhlasu: pokud se dotýčný úřad ve stanovené lhůtě k záležitosti nevyjádří, považuje se jeho mlčení za souhlas a podnikatel získává uplynutím lhůty oprávnění k podnikání. Tato novinka odráží část zdlouhavé komunikace s úřady v případech, kdy byla jejich činnost příliš líná a nevešla se do stanovených lhůt – institut tichého souhlasu přesouvá odpovědnost za nečinnost z podnikatele na správní úřad. Pokud se princip osvědčí, bude možno uvažovat o jeho použití dokonce u správního řízení obecně. Tichý souhlas se rozšiřuje na povolení k činnosti autoškol, energetických auditorů, insolvenčních správců atd. Většina povolení se bude udělovat na neurčito – budou nově udělována buď přímo na dobu neurčitou nebo je budou automaticky obnovovat jednotná kontaktní místa pro domácí i zahraniční podnikatele, kteří budou chtít poskytovat své služby

„I když byrokracie je věčný boj s větrnými mlýny, věci v jejím postupném odstraňování postupují kupředu. Naše společnost je mladá jako moje čtyřletá dcera Patricie. Byl bych rád, až bude plnoletá, abych ji mohl říci, že i naše administrativa dospěla a je efektivní,“ uvedl Edvard Kožušník, předseda sdružení eStat

v ČR. Takzvaná „JKM“ budou zřízena v rámci Centrálních registračních míst a také na MPO jako komunikační článek mezi podnikatelem a úřady: podnikatel přijde do styku pouze s jednou institucí, nebude muset formality zařizovat sám, od roku 2010 budou moci podnikatelé s JKM komunikovat i elektronicky.

„Trocha retrospektivy neuškodí,“ uvedl svoji přednášku Mirek Topolánek. Připomněl, že osm let sociálnědemokratických vlád a jejich „podpora“ podnikání vedly k rozštěpení živností a jejich přesuny mezi kategoriemi, nutnosti předkládat více dokladů ke zřízení nebo rozšíření živností, placení recyklačních poplatků, poplatků autorským organizacím, k obalové administrativě, ozna-

čování výrobků a tvorbě nových státních registrů. Začaly se zavádět registrační pokladny, byl zaveden povinný odvod minimální daně, oslabila se pozice zaměstnavatele zákoníkem práce. Reforma podnikatelského prostředí této vlády je naopak promyšlený systém kroků vedoucí k osvobození všech aktivních občanů, kteří se nebojí vzít na sebe odpovědnost soukromého podnikání. Vede

ke zjednodušování legislativy, odstranění byrokracie a zrušení zbytečných nařízení a předpisů, zjednodušení a snížení daní, změně zákoníku práce, podpoře firem zabývajících se výzkumem a inovacemi, zjednodušení a zprůhlednění systému rozdělování prostředků z evropských fondů. „Každý stát je dnes jen tak silný a úspěšný, jak silná a úspěšná je jeho ekonomika. Proto budujeme Českou republiku se svobodným, fungujícím a konkurenceschopným podnikatelským prostředím. Takovým, které českým podnikatelům umožní prosadit se nejen v evropské, ale i v globální soutěži. To je cíl této vlády. My bariéry nebudujeme, ale bouráme. Básník Ladislav Quis pravil: „Naše zákony jsou jako velký les, mnohému se v nich už cesta splet-

„Pod vedením Martina Římana se značně zjednoduší podnikatelům život a tím se zvýší ekonomika země. Římanovi přeji, aby měl i nadále podporu svého premiéra a dnes ode mne dostává jedna minus. Na dotaz proč to minus, odpověděl pan premiér se skromností jemu vlastní: „No přece jednička je pro mne jako toho nejlepšího“

la; a čím hlouběji jsi do nich vlez, tím v nich méně rozhledu a světla.“ Věřím, že my hluboký les zákonů proklestíme. Zatím předkládáme občanský a obchodní zákoník a pokud by se je podařilo během funkčního období schválit, pokládal bych to za úspěch. Práce, kterou udělal Říman, se týká i jiných ministrů, kteří zatím vykazují velkou rezistenci vůči zjednodušení a snížení daní. Tam narážím na odpor všech a dokonce i zaměstnavatelů a podnikatelů,“ zdůraznil premiér Topolánek a pochválil eStat, že z nápadu odstraňovat byrokratické bariéry se stal nezávislým odborným think-tankem a neradí jenom vládě, co by měla udělat, dokonce ji mnohdy kritizuje za to, co dělá špatně. Má dnes již velkou míru nezávislosti, snaží se nadále odstraňovat byrokratické bariéry. Premiér zdůraznil,

že toto jeho přání realizuje právě Říman možná nejdůsledněji ze všech ministrů. „Nedělá kolem toho humbuk, ale změny přicházející s novým živnostenským zákonem jsou obrovské,“ uzavřel Mirek Topolánek.

S n í m k y
Fragmenty: Jiří
Pancíř

Den úspěšných manažerů na pražském Žofíně

FRAGMENTY
Z EKONOMIKY

IVANA HASLINGEROVÁ

Manažerkou roku byla vyhlášena Ing. Eva Kárníková, MBA, ředitelka DINERS Club Czech, s.r.o., Manažerem roku se stal Ing. Vladimír Mráz, ředitel Kooperativy pojišťovny, a.s. (druhý zprava)

Tak jako každoročně byly v pražském paláci Žofín vyhlášeny výsledky nejprestižnější manažerské soutěže – Manažer roku 2007. Letošní již patnáctý ročník se konal pod záštitou premiéra Mirka Topolánka. Jejimi pořadateli byly nejvlivnější zaměstnavatelské a podnikatelské organizace v ČR zastupující zhruba milion zaměstnanců – Česká manažerská asociace, Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR a Svaz průmyslu a dopravy ČR. Jen Svaz průmyslu a dopravy sdružuje 1600 subjektů zastupujících téměř 800 tisíc zaměstnanců. Tyto organizace sdružují firmy na základě odvětvových, profesních nebo regionálních zájmů. Jejich vliv na naši ekonomiku i na spokojenost či nespokojenost zaměstnanců je proto obrovský. Troufám si říci, že žádné jiné profesní sdružení nemá na občany tako-

pořadatelé měli z čeho vybírat a i jen účast ve finále soutěže je velkou poctou manažerům. Jde o soutěž osobností, nikoliv podniků. Kriteria proto nejsou pouze ekonomická.

Pozdravit přítomné manažery přišel předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Miloslav Vlček. Bohužel jak loňský, tak i letošní ročník proběhl bez účasti významných zástupců vlády. Nejde jen o zklamání přítomných manažerů, kteří se na pana Topolánka a jeho ministry těšili, ale i o to, že si vláda tuto snad nejlepší příležitost ke svému zviditelnění nechala opět ujít. Přítom právě zde měli politici možnost vysvětlit manažerům nutnost a opodstatněnost reformních kroků bez námahy plahočit se za nimi po vlastech českých v době volební kampaně. Věc je pro prominenty ODS o to horší, že přítomní manažeři vesměs v kuloárech vyjadřovali své

vý vliv, jako právě ony. Na setkání byli přítomni nejen vrcholní představitelé těchto a dalších podnikatelských organizací, ale i stovky vlivných a úspěšných podnikatelů ze všech regionů ČR, kteří se této soutěže účastnili. Uvědomili si, že v ČR je 130 000 manažerů, je vidět, že

zklamání nad tím, že právě tato vláda, od které očekávali konečně podporu manažerského stavu na rozdíl od levicových vlád podporujících dělnickou třídu, jejich úsilí tak ignoruje. Často se ozývaly dokonce hlasy, že už ODS nikdy nebudou volit. A to je škoda. Takto poslat tolik skalních voličů k opozici je přímo sebevražedným krokem.

Ale obraťme list. Na Žofíně bylo i bez ministrů velmi živo a veselo.

Předseda hodnotitelské komise Jan Preclík se radoval z toho, že každý rok je vysoký nejen počet nominovaných, ale především počet finalistů, ze kterých jsou vybráni ti nejlepší: „Jsem velmi rád, že se kontinuálně zvyšuje kvalita českých manažerů a tím i jejich konkurenceschopnost ve světě. Především se hledá osobní kvalita manažera. Hodnotí se jeho chování k lidem a k partnerům, rovněž k okolí jeho firmy. Není to hodnoceno politicky, etnicky, nábožensky, sexuálně, ale jen podle toho, co manažer pro svůj podnik a společnost skutečně udělal.“

President ČMA, předseda představenstva a generální ředitel Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s., Ing. Ladislav Macka uvedl: „Tento den je dnem přehlídky zkušeností manažerů, kteří vedou své firmy od úspěchu k úspěchu. Manažerů, kteří se od běžných liší tím, že dosahují cílů neběžným způsobem. Tyto jejich metody vedou k lepšímu řízení. Prostřednictvím této soutěže na ně chceme poukázat a zprostředkovat jejich poznatky těm, kteří chtějí podle nich postupovat. Úkolem ČMA je přenášet jejich výsledky. V řízení se mění metody, přístupy a styl, proto se soutěže účastní stále více manažerů vtahujících nadnárodní celoevropský aspekt.“

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Ministerstvo vnitra a Microsoft podepsaly obchodní dohody

IVANA HASLINGEROVÁ

Ministerstvo vnitra a Microsoft podepsaly rámcové obchodní a servisní smlouvy, které zpřístupní institucím veřejné správy a vzdělávání moderní a ekonomicky výhodné programové vybavení. Ministr vnitra Ivan Langer uzavřel tyto dohody na základě rozhodnutí vlády České republiky a věří, že přinesou institucím veřejné správy a vzdělávání významnou úsporu nákladů při nákupu a legalizaci softwaru. Spolupráce s Microsoftem kromě toho přispěje k modernizaci programového vybavení a díky centrálně sjednaným podmínkám také k efektivnějšímu vynakládání finančních prostředků ze státního rozpočtu.

„Uzavřené smlouvy zastřeší jednoduchý, průhledný a oboustranně výhodný vztah. A to je dobrá zpráva pro každého daňového poplatníka. Pokud totiž veřejné instituce sdruží své síly, jsou schopny ušet-

řit jeho peníze. Kromě výrazné finanční úspory mají tyto smlouvy další významný cíl, a to boj proti softwarovému pirátství, které zasahuje i veřejnou správu. Dnešní dohoda nám pomůže se tohoto negativního fenoménu zbavit,“ hodnotí přínosy smlou

ministr vnitra Ivan Langer.

Nezbývá než doufat, že JUDr. Ivan Langer si smlouvy dobře právně ošetřil, a nenechal se naivně splést slovy pana Gatese, že v amerických společnostech slovo ředitele je víc než papírová smlouva. Microsoft je totiž jediná společnost po revoluci 1989, jejíž ředitel nám dodnes nezaplatil reklamní článek. Článek, v němž si dovolil dokonce drze tvrdit, že je pro něj vzorem rytířská čest. Ano, jde o bývalého ředitele firmy Microsoft CZ, s.r.o., Jiřího Deváta. Musíme jen doufat, že pan ministr není tak naivní, jako my, kteří věřili, že americké firmy jsou serióznější, než ty naše.

„Nyní připravujeme pro jednání vlády materiál, který bude navrhovat model transparentního přístupu k nákupu produktů Microsoftu. Jako nejvýhodnější varianta se navrhuje postup, kdy by Ministerstvo vnitra zorganizovalo soutěž na uzavření rámcové smlouvy na distri-

butory produktů Microsoftu. Tím by bylo možné docílit ještě výhodnějších cen pro jednotlivé resorty a ušetřit tak ještě více, než již zmiňovaných 700 milionů korun. Obdobně se nám podařilo ušetřit výrazné finanční prostředky díky rámcovým smlouvám na Komunikační infrastrukturu veřejné správy,“ uvedl Langer.

V případě smluv v rámci Komunikační infrastruktury veřejné správy šetří Ministerstvo vnitra daňovým poplatníkům nemalé sumy. Nová koncepce komunikační infrastruktury veřejné správy (KIVS) připravená na přelomu let 2006 a 2007 a uvedená do života v roce 2007 šetří daňovým poplatníkům prostředky v řádu stovek milionů korun. Na jedné straně bylo dosaženo úspor, na druhé straně narostl rozsah služeb. Celý koncept současně stále více posiluje koordinovanost jednotlivých složek veřejné správy v procesu rozvoje komunikační infrastruktury. Díky tomu je možné efektivněji vynakládat státní finanční prostředky. Nová koncepce je přijata na čtyřleté období do března roku 2011. V této době lze očekávat další výrazné úspory, zejména díky zavedené konkurenci poskytovatelů služeb, koordinaci rozvoje a odstraňování komunikačních bariér mezi subjekty veřejné správy. Smlouvy podepsané se společností Microsoft však v žádném případě neomezují jednotlivé státní instituce v uzavírání smluv s jinými dodavateli.

Podepsané rámcové obchodní a servisní smlouvy navazují na smlouvu o strategické spolupráci, kterou společnost Microsoft a Česká republika uzavřely 22. května 2008 po setkání Ivana Langera s prezidentem a výkonným ředitelem Microsoftu Stevem Ballmerem.

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Volba pro úspěšné – Diners Club International

GALERIE ÚSPĚŠNÝCH
OSOBNOSTÍ

JIŘÍ PANCÍŘ

„Sázím především na otevřenost a jasnost ve vztazích.“

Eva Kárníková

ji české zastoupení Diners Club Czech vede od roku 1998 Ing. Eva Kárníková, MBA, pro niž byl loňský rok mimořádně úspěšný. Letos v naší nejprestižnější manažerské soutěži *Manažer roku*, která se konala pod záštitou premiéra Mirka Topolánka, ji patnáctičlenná Národní hodnotitelská komise ocenila nejvyšším titulem, který může česká manažerka získat – „*Manažerkou roku 2007*“. Současně od americké společnosti DCI získala jí řízená společnost ocenění „*DCI Commercial Products Award 2007*“, udělované každoročně tomu

o zkušenosti, které stály za těmito významnými oceněními.

* Vážená paní generální ředitelko, soutěž *Manažer roku* je jedinou soutěží v České republice, která hodnotí manažery jako osobnosti, a to na základě jejich dlouhodobé práce pro firmu, ve které profesně působí. Po mnohaletém monitoringu této soutěže víme, že titul „*Manažerka roku*“ získá jen ta manažerka, která pro společnost jí svěřenou udělá mnohem víc, než se od ní očekává. Co vše jste pro získání tohoto titulu musela udělat Vy?

Podnikání v oblasti platebních karet je rostoucím odvětvím a společností, v jejímž čele stojím již deset let, má v ČR přes deset tisíc klientů a dosahuje obrátu téměř dvě miliardy korun. Ve světě platí kreditní kartou Diners Club přes deset milionů zákazníků. V Česku jsme začínali od nuly ve dvou. V malé firmě, kde si všichni všechno řeknou, jsem však postupně musela, tak jak rostla, nastolit vazby a management jako v každé velké. To byl podle mne nejtěžší okamžik. To se mi podařilo. Snažím se ale, aby firma neustrnula ve vývoji, a proto dbám na vzdělávání svých lidí, a to nejenom na to, které nezbytně potřebují pro výkon své práce. Vzdělání je podle mě nezbytný řidičák, který lidé potřebují, aby vůbec „jeli“. Samozřejmě to, jací pak budou řidiči, záleží již na nich. Já od nich požaduji, aby nové věci, o nichž se na kurzech dozvědí, co nejrychleji zaváděli do praxe. Ocenění v soutěži *Manažer roku*, která není jen lidovou anketou, ale

Historie platebních karet se začala psát již v roce 1949, kdy jeden newyorský podnikatel zjistil, že nemá v restauraci dostatek peněz na zaplacení, a napadlo ho změnit způsob plateb. Tak vznikla nejprestižnější americká společnost vydávající platební karty Diners Club International (DCI). Na český trh přišly její karty později a je-

zastoupení, které dosahuje nejlepších výsledků jak z hlediska celkového počtu vydaných firemních karet a jimi realizovaného objemu transakcí, tak z hlediska objemu transakcí realizovaných prostřednictvím deponovaných účtů a dalších produktů. Byli jsme proto rádi, že nás generální ředitelka Diners Club Czech přijala a podělila se s námi

výsledkem hodnocení odborné poroty, si nesmírně vážím a beru je proto nejen jako ocenění své, ale i jako ocenění desetiletého působení všech mých spolupracovníků ve společnosti Diners Club Czech.

✱ **Co pro Vás přineslo? Co mu říkali Vaši nadřízení v USA a v Evropě?**

Můj evropský šéf není z těch, kteří často chválí, ale radost pochopitelně měl. Američané naopak ve svém až velikášském přístupu psali, jak je to „great“, že české zastoupení společnosti Diners Club si vede tak dobře.

✱ **Díky čemu jste uspěla ve výběrovém řízení na ředitelku českého zastoupení společnosti Diners Club Czech?**

Nevím, asi jsem se jim líbila. (*úsměv*) Bylo jistě osloveno hodně lidí. Já se pohybovala od roku 1990 stále kolem platebních karet. Jsem známa tím, že sázím na otevřenost a jasnost ve vztazích a že nechci obchodovat s někým, kdo není korektní. Roli jistě hrálo i to, že jsem měla zkušenosti z banky, řídila více lidí, jakož i to, že jsem byla u zrodu platebních karet u nás a řadu lidí jsem z této oblasti znala. Všichni „kartaři“ se znají. Zřejmě proto si mně Diners Club vybral. A že měl o mne opravdu zájem, usuzuji z toho, že když jsme se napoprvé nedohodli na penězích, za dva měsíce se ozvali, že vše přehodnotili a přistupují na mé podmínky. Doufám, že jsem splnila jejich očekávání.

✱ **Pokud vím, tak vlastnit kartu Diners Clubu bylo již v padesátých letech znakem, že její majitel je velmi významná osobnost...**

To je pravda. Dokonce i u nás ji některé významné osobnosti používaly i za minulého režimu. Ale česká společnost *Diners Club Czech* začala fungovat až v roce 1999 a já ji dostala za úkol od rakouského vedení vybudovat.

✱ **Rakouského? Já myslím, že Vaše společnost je součástí americké společnosti DCI?**

To máte sice pravdu, musíme plnit požadavky DCI, ale naším vlastníkem je původně rakouská banka Creditanstalt, dnes UniCredit. Letos pak byla celá společnost DCI prodána velké a v USA velmi známé společnosti Discover. Ale ať se výše uvedené nadnárodní firmy mění jakkoliv, pro mne je důležité, že krok po kroku jdeme nahoru. **Dnes po deseti letech mohu konstatovat, že je naše česká společnost zaběhnutá, profitabilní a roste každým rokem.** Pokud byste hovořili s odborníky, řekli by Vám, že je naši značku u nás víc a víc vidět.

✱ **Potvrdíte můj názor, že kartu Diners Club může vlastnit jen opravdová smetánka?**

Ne úplně, ale máte pravdu, že jsme zaměřeni na bonitní klientelu, neboť jí přinášíme komfort. Proto jsou naše produkty také dražší, ale není podmínkou být miliardářem či šlechticem. Našimi klienty jsou i středně movití lidé a hlavně zaměstnanci společností.

✱ **Kolik musím tedy mít na kontě, abych se jako fyzická osoba stal vašim klientem?**

Máte-li hrubý měsíční příjem alespoň 50 000 Kč, pak Vám za roční poplatek 4000 Kč kartu vystavíme. Poplatek je jen o málo vyšší než leckde za zlatou kartu, ale máte u nás mnoho výhod. Naše společnost přebírá odpovědnost za ztrátu karty 48 hodin zpátky. Můžete tedy v klidu nahlásit její ztrátu a nepřijdete ani o korunu ze svých peněz. Blokace karty je zdarma. Dokonce pokud ztrátu nenahlásíte, přebíráme zodpovědnost my s tím, že platíte jen 20 000 Kč. Výběr hotovosti z bankomatu se u nás zpoplatňuje 4 % z vybrané částky. To ale platí pro výběr v celém světě. Jsme sice malá společnost, ale jsme flexibilní a vydáváme speciální produkty. Například jako jediný finanční vydavatel nabízíme kartu na placení mýta – náš úspěšný Road Account. Tato služba je velice žádaná a výrazně nám přispěla k růstu obrátu. Vydáváme i **golfové karty** a velice oblíbená je společná karta ČSA. Všichni držitelé našich karet mají **bezplatný vstup do letištních VIP salonků v ČR i na předních světových letištích.**

✱ **Někteří lidé ale nemají stálý příjem. Kolik musí mít například movití důchodci či umělci na kontě, aby mohli využít Vašich služeb?**

Máme samozřejmě v klientele spoustu umělců i bohaté seniory. Posuzujeme tyto případy individuálně. Těch 50 000 korun příjmu jsem uvedla proto, že tam kartu vydáváme automaticky. Jinak nám stačí, že předloží klient například kredibilní daňové priznání.

✱ **Co byste nabídla našim čtenářům – politikům?**

Politici hodně cestují, proto by pro ně byla výborná naše karta Diners Club/ČSA. Zabezpečí vstupy do leteckých VIP salonků, přednostní odbavení na přepážkách ČSA a míle za její používání. Držitelé si mohou vzít sebou až tři spolucestující, kteří mají jako oni zajištěno vysoké cestovní pojištění, pokud kartou zaplatí libovolnou transakci spojenou s cestou. Mají též pojištěny léčební výlohy až na 3,5 milionů Kč.

✱ **Ocenění Manažer roku jste dostala jako osobní ohodnocení. Můžete říci něco o sobě?**

Po absolvování Obchodní fakulty na Vysoké škole ekonomické v Praze jsem pracovala ve Státní bance

Československé (SBČS) v útvaru pro přípravu investičního bankovníctví a po delimitaci státního bankovníctví jsem zařizovala platební systémy v Investiční bance. Z ní jsem odešla před jejím sloučením s ČSOB, když si mne vybrala společnost Diners Club, abych založila u nás její českou pobočku. Během práce v IPB jsem si odjela zdokonalit angličtinu půlročním pobytem v USA na Oklahoma City University. Titul MBA jsem získala díky studiu na Sheffield Hallam University, UK.

* **Studovala jste dlouho v USA a také máte vrchní velení tam. Můžete tedy porovnávat. Jaký je rozdíl v práci Vašich amerických kolegů?**

Říká se, že Američani makají, ale Češi se tam neztratí. Možná proto, že jsou schopni všeho. Jsou to koumáci, kteří si na usnadnění práce vymyslí vždy nějaká udělátka. Mne tam například chválili, jak rychle plním zadané úkoly, ale mně to přišlo normální. Ale co je u Američanů velmi příjemné, že ocení úspěch, sdílí jej s vámi a přejí Vám ho. Jsou totiž k ocenění druhých vedeni od mala. Zatímco u nás je za frajera pokládán ten, kdo nedodrží zákon, tam se již ve školách odsuzuje opisování a dobrý není nazýván hanlivě šprtem, ale má úctu kolektivu. Vede to pak v dospělosti k poctivosti v životním přístupu.

* **Co Vám dělá největší problém kolem legislativy? Jak byste pomohla spo-**

lečnosti, jako je Vaše, kdybyste byla například ministryní financí?

To je těžká otázka. Ministři vyrábějí globálně legislativu pro všechny. My jsme mimo, protože nejsme banka, ale ani běžná obchodní společnost, a proto se nevejdeme do žádného chlívečku. Chápu, že to nejde úplně dobře legislativně upravit. Ideální by bylo, kdyby se při přípravě zákonů k tomu dostalo co nejvíc lidí z praxe, protože právě ti postihnou věci, které teoretiky nenapadnou. Ale vím, že by je zase nebavilo psát zákony. Mělo by ale fungovat to, že i když zákony budou dělat úředníci, měli by o připomínkování požádat co nejvíc praktiků a vzít jejich připomínky v potaz.

* **Narážíte i u Vaší klientely na vymahatelnost práva?**

Bohužel, u někoho ano. Máme v pohledávkách 40 mil. Kč a vedeme o ně soudní procesy. Při našem podnikání nebudeme nikdy mít pohledávky nula. Musíme ale udržovat jejich zdravou úroveň.

* **Máte při tak náročné práci čas na zábavu, na koníčky?**

Koníčků bych měla spoustu, ale bohužel nemám čas. Dokud jsem neměla dceru, byla jsem stále v práci, hrála golf a s tím se propojovala společenská setkávání. Baví mne i další sporty, ráda se sejdu s partou přátel i s lidmi z branže a vyměňujeme si informace. Líbí se mi hezké filmy

a ráda čtu. Nyní mám ale jen jednoho a to ještě ustájeného koníčka, svou pětiletou dceru. Do kina chodím proto zpravidla na pohádky. Snad se jednou ke všemu ostatnímu zase vrátím. Rozdíl mezi mužem a ženou nastává ve chvíli, kdy má daná osoba dítě a rodinu. Žena najednou to, čemu se věnovala naplno, musí nějak rozdělit. Nemůže si dovolit přijít každý večer třeba v deset, když se chce věnovat dítěti. Pokud máte na plný úvazek vykonávat dvě různé role, musíte někde něco „odstříhnout“. Žena v první řadě odstříhne své záliby a koníčky. Ne, že jdou koníčky pouze trochu stranou, ale přestanou pár let vůbec existovat. Pak každá balancujeme podle toho, jaké má zázemí. Muži obvykle nepřerušují své zájmy, když mají rodinu. Ženy po práci obvykle spěchají domů, aby se o ni postaraly. Ženám je proto potřeba v tomto pomáhat. Mně pomáhá babička.

* **Proto se angažujete také v občanském sdružení *Fórum žen*, kde jste předsedkyní představenstva?**

Jistě, ženy by se neměly bát uskutečňovat své sny, jít za svými cíli a být úspěšné. Chce to jen odvahu a trpělivost. Změnit postoje lidí, dokonce i žen samotných, bude zřejmě ještě nějakou dobu trvat. Fórum žen je zde proto, aby tuto situaci pomáhalo podstatným způsobem ovlivnit.

Paní generální ředitelko, děkuji za zajímavý rozhovor.

Snímky Fragments: Jiří Pancíř

Vysoké školy nepotřebují státní podporu, mají-li dobrý management

IVANA HASLINGEROVÁ

V rubrice „Galerie úspěšných osobností“ představujeme špičkové manažery, kteří jimi řízené společnosti dokázali dovést k mimořádné prosperitě. Jedním z nich je předseda představenstva a generální ředitel „Bankovního institutu-vysoké školy“ Dr. Miroslav Doležal, který za skvělé manažerské schopnosti v řízení jemu svěřené vysoké školy získal v prestižní manažerské soutěži „*Manažer roku*“ ocenění „*Manažer odvětví*“. Je to o to cennější, že si v poslední době právě školy neustále stěžují na nedostatek státní podpory a dokonce vyhrožují stávkami. Jak to pan doktor Doležal dělá, že jemu svěřenou vysokou školu vede k prosperitě i za poloviční náklady na studenty, než mají veřejné školy, proč je o studium na jeho škole tak obrovský zájem, že pro současných 5000 studentů musí budovat nový vysokoškolský areál, a v neposlední řadě, kde na to bere peníze? Na to a na další věci jsme se ho zašli zeptat do sídla školy a pan ředitel povídal:

Zákon o vysokých školách umožnil v roce 1999 vznik soukromých vysokých škol. Naše škola byla první, která této možnosti využila. Nešlo přitom jen o to zaregistrovat školu, ale postarat se i o vznik produktů – studijních oborů – do nichž budeme investovat prostředky. V současné době máme 10 bakalářských a dva magisterské studijní obory a do budoucna chceme udílet i doktoráty. Snažíme se proto docílit toho, abychom mohli poskytovat doktorské studium. Problémem je, že je ve státě relativně málo kvalifikovaných učitelů, což souvisí s existencí již 46 soukromých vysokých škol a malým zájmem mladých lidí o habilitaci. Ministerstvo školství totiž uznává pro zajištění kvalitní vysokoškolské výuky jen docenty a profesory. Takže i když u nás bankovníctví a další

předměty vedle interních učitelů a učitelů z Vysoké školy ekonomické (VŠE) učí odborníci z praxe, tito nám nejsou uznáváni. Příkladem je bývalý finanční arbitř České republiky JUDr. Ing. Otakar Schlossberger, Ph.D., kterého ministerstvo uznalo za dostatečného pro výuku doktorandů ve financích kvůli neexistující docentuře. Jsme přitom členy mezinárodních organizací European Banking Training Network, International Foundation for Computer-based Education, Asociace institucí vzdělávání dospělých, České bankovní asociace, České asociace vzdělávacích institucí veřejné správy a České manažerské asociace.

* **Proč jste zvolil za jméno Vaší školy „Bankovní institut“? Vyučujete pouze bankovníctví?**

Naše škola pokrývá více oborů. Název jí zůstal od toho, že na jejím začátku stál Bankovní institut, který založila v roce 1994 Česká národní banka (ČNB) spolu s dalšími bankami. Po transformaci na vysokou školu v roce 1999 tato škola hospodařila ročně s vysokou ztrátou a proto ji v roce 2001 banky prodaly. V rámci výběrového řízení Bankovní institut-vysokou školu koupil německý vzdělávací holding Cognos AG. Já byl touto spo-

lečností pověřen jeho řízením. První tři roky jsem se snažil o to, aby nebyl nadále prodávající. Dostali jsme se z červených čísel do vyrovnaného rozpočtu, od roku 2003 jsme již ziskoví, procházíme trvale dynamickým vývojem, interně i externě se rozvíjíme. V roce 2007 jsme měli čistý zisk 18 mil. Kč, který dále investujeme do rozvoje.

* **Čemu přičítáte, že v době, kdy učitelé stávkují pro nedostatek financí, Vaše škola je výdělečná? Je to tím, že máte jako soukromá škola tak vysoké školné?**

Naopak. Veřejné vysoké školy mohou dát víc peněz do studentů. Na státní vysoké školy přispívá stát ročně v průměru kolem 50 tisíc Kč na studenta, kde ale nejsou zahrnuty investice a finanční prostředky na specifický výzkum. My

požadujeme školné v průměru pouze 23 tisíc Kč za semestr, od státu nemáme žádný finanční příspěvek a v této sumě jsou zahrnuty i investice a výdaje na výzkum. A to vše bez toho, aby byla snížena kvalita výuky. Přestože státní školy hospodaří takřka s dvojnásobným rozpočtem, s tolika penězi nemohou vyjít, protože mají nastavený systém neumožňující kvalitní manažerské řízení. Každá vysoká škola může být prosperující, pokud má dobrý systém řízení.

* To jsou podle vás všichni rektori a děkani neschopní řídit vysoké školy?

Rozhodně netvrdím, že jsou rektori a děkani neschopní a nevědí, jak mají řídit vysoké školy a fakulty. Jsou ale volní a nemohou nic razantního provádět, protože po jejich návratu do profesorského sboru by se jim to vše mohlo velice nevyplatit. Nemohou proto provádět prakticky žádné razantní systémové změny na fakultách jim svěřených. Není myslitelné, aby změnili něco, co podle všech členů profesorského sboru bylo desítky let fungující. Nemohou mobilně upravit studijní obory potřebám trhu. Navíc je volí i studenti, což je již úplně zcestné. Takže to není tím, že by děkani neuměli hospodařit s penězi, ale oni s nimi efektivně hospodařit nemohou. Děkani dobře vědí, kde by mohli ušetřit, ale nemohou například propouštět neschopné zaměstnance. Děkani nahrazují stát. Navenek se proto zdá, že je málo peněz ve školství, ale školy s tím neumějí pouze hospodařit.

U soukromých vysokých škol je to jiné, stát neřeší financování soukromých vysokých škol. Škola pracuje jako obchodní společnost. Je tedy tržně řízená a v důsledku toho, i když nedostává ani korunu od státu, ušetří ročně státu na každém studentovi desetitisíce. Protože musí být tržně prosperující, musí zavádět stále nové a zajímavé studijní obory odrážející současné požadavky, aby se její absolventi uchytili na pracovním trhu. Jsme např. jediná vysoká škola v Evropě, která má studijní obor „Oceňování majetku“. Rodiče to sledují a škola se může rozvíjet nebo zanikne podle toho, jak se jí to podaří. Máme ověřeno, že z našich absolventů získá místo 99,6 % studentů. Proto k nám rodiče děti hlásí. My se snažíme o spokojenost studentů i rodičů. Rád bych zde ale upozornil, že ne každý

student, který si u nás za studium zaplatí studium, školu skutečně ukončí.

* V ČR existuje 46 soukromých vysokých škol, ale jen 7 z nich má nad 1000 studentů. Čím to je, že se úspěšně rozvíjí jen některá z nich?

Ministerstvo školství jim sice dalo akreditace, ale zájem o studium na nich je malý. Ono není jednoduché udržet školu finančně na výši. Musejí se platit tržní pronájmy poslucháren, což jsou velké prostory, a také neustále připravovat nové studijní obory, aby měli absolventi uplatnění. To rodiče sledují, jak jsem již říkal, velmi pečlivě. Ani fixní náklady a náklady na marketing nejsou malé z důvodu velké konkurence v rámci soukromých vysokých škol v České republice. Studium na kvalitní soukromé vysoké škole je profesně zaměřeno na praxi, nejde o čisté akademické vzdělání. Absolventi jsou pak dobře připraveni na vstup do zaměstnání a většinou, ale to hovořím za naši školu nemají s uplatněním na trhu práce problém. Absolventi mají tedy profesně, početně i finančně velmi dobré a prestižní uplatnění. Míra celkové spokojenosti s úrovní studia u nás je 90 % dotazovaných hodnocena nadprůměrně. Většina absolventů považuje studium u nás za dobrou odbornou základnu pro úspěšnou profesní kariéru. Toto odpovídá i ohromnému nárůstu počtu studentů. V akademickém roce 2004-05 bylo podáno 1047 přihlášek, v roce 2006-07 již 2645. A nastoupilo do prvního ročníku studia 2163 uchazečů o studium. V roce 2007 absolvovalo studium na naší vysoké škole 977 studentů. Základem úspěchu jsou ale lidé – v našem případě učitelé. Proto do nich investujeme. Motivujeme je bonusy, aby se ztotožnili se záměry a cíli školy. Pro informaci, na soukromých vysokých školách studuje 41 tisíc studentů, což je více než 11 % celkového

počtu vysokoškolských studentů. Škola má celkem kolem 4700 studentů.

* U Vás si studenti platí veškeré náklady na studium. Jste tudíž pro chudší studenty nedostupní...?

Nejsme. Stále více mladých lidí si uvědomuje, že vysokoškolský titul a především kvalitní vzdělání otevírá dveře k práci, která nejen přináší příjemné peníze, navíc bude taky těšit a bavit, což je v podstatě největší luxus, který si člověk může dopřát. Mnozí studenti si dnes již nevybírají vysokou školu podle toho, zda je zdarma (veřejná) nebo za peníze (soukromá), ale podle toho, jaké vzdělání a možnosti pozdějšího uplatnění jim škola přinese, a jsou ochotni za vzdělání zaplatit, protože vědí, že se jim taková investice několikanásobně vrátí. Necelých 5000 Kč měsíčně si mohou přivydělat nebo získat půjčku na studium, pokud to nefinancují rodiče. Navíc je studentům poskytován státní příspěvek na ubytování a dále poskytujeme i stipendium. Studenti si začínou studia vážit, když vidí, jaké náklady to stojí. Podle mne by měly i veřejné školy alespoň nějakou zodpovědnost na studenty delegovat. Motivovalo by je to více k zodpovědnosti a ke studiu. Podle mne je dobré mít ve vedení jak mladší, tak i starší pedagogy. Zkušenosti nejsou ničím nahraditelné.

* Stále si ještě řada lidí myslí, že absolventi vysokých soukromých škol si titul koupí a že školy si mnoho vědomostí neodnesou, jak je to ve skutečnosti?

Vím, že tento názor ještě někteří lidé mají. Vyvracejí jej úspěšní absolventi soukromých vysokých škol a naši absolventi jsou v praxi úspěšní. Samozřejmě si nemyslím, že na českém trhu, kde působí několik desítek soukromých vysokých škol, jsou jen školy kvalitní. Jsem přesvědčen, že postupem času právě kvalita tento názor vyvrátí, protože pouhý diplom z vysoké školy k úspěchu v životě nestačí, důležité jsou právě znalosti a dovednosti.

* Říkal jste, že Vás požádala prestižní německá společnost, abyste u nás vedl její vysokou školu. Jak se o Vás dozvěděla? Vypisovala výběrové řízení? Co jste pro to musel udělat?

Pracoval jsem 20 let v armádě. Uměl jsem německy a po revoluci jsem měl v kompetenci rozvoj spolupráce s Bundeswehrem. Navíc jsem studoval na vojenské akademii v Drážďanech a získal v Německu přátele. V roce 1993 jsem dostal nabídku od společnosti COGNOS AG., zda bych nechtěl u nás založit její pobočku. Založil jsem společnost COGNOS Praha a našel pro ni volný segment trhu v oblasti financí. Prováděli jsme zpočátku školení v bankách. Tehdy jsem se dozvěděl v ČNB, že bude prodávat Bankovní institut-vysokou školu v rámci výběrového řízení. Nabídl jsem jej COGNOSU, ten vyhrál výběrové řízení, v roce 2001 ho koupil a „*Bankovní institut - vysoká škola*“ se stal první soukromou vysokou školou se zahraničním strategickým partnerem. Já jsem v ní nejdříve jako předseda představenstva zavedl krizové řízení, vyměnil jednu

třetinu zaměstnanců a získal nové. Cílem strategického partnera při této akvizici nebylo měnit vše od základu, nýbrž posílit pozici na trhu vzdělávání a to šíří produktů, flexibilitou a nekompromisní kvalitou.

* Co všechno mohou u Vás studenti studovat?

Studium je zaměřeno především na vzdělávání pracovníků bankovního a celého finančního sektoru, jakož i podnikatelské a veřejné sféry. Jeho cílem je připravit kvalifikované odborníky pro výkon v bankovníctví, pojišťovnictví a finanční sféře, ve státní a veřejné správě a v oblastech managementu a podnikání. Bakalářské studium je profesně zaměřené studium. Jedná se o studijní obory – právní administrativa v podnikatelské sféře, bankovní management, pojišťovnictví, informační technologie, oceňování majetku, makléř, veřejná správa a EU, ekonomika a management malého a středního podnikání, management ve zdravotních a sociálních službách. Navazující magisterské studium je zaměřeno na finance, informační technologie a management. Pro přijetí na bakalářské studium je podmínkou maturita, na magisterské ukončené bakalářské studium. Je možno studovat prezenční či kombinovanou formou. Bakalářské studium je tří- a navazující magisterské studium dvouleté. Absolventi magisterského studia získají titul Ing. Studenti mohou studovat i v místech bydliště v konzultačních střediscích. Kromě vysokoškolských studijních programů poskytujeme služby v oblasti konferencí, seminářů, kurzů celoživotního vzdělávání, rekvalifikací, certifikace, poradenství. Máme zavedenu strategii externího rozvoje. Naším cílem do budoucna je rozšiřování produktového portfolia zejména magisterských studijních oborů. Je připravováno magisterské studium práva finančního ve veřejné správě a EU, management nemovitostí jakož i doktorské studium financí.

* Strategii externího rozvoje, co si mám pod tím představit?

Aby mohli studenti studovat doma při práci, neztráceli čas dojížděním a neměli další finanční výdaje, jdeme za nimi do měst. Zřizujeme konzultační střediska v menších městech, spolupracujeme se starosty a primátory. Nově jsme na popud města Písek otevřeli konzultační středisko v tomto městě. Máme zavedeno jak presenční, tak dálkové bakalářské a magisterské studium. Při kombinované formě studia jednou za 7 až 14 dní studenti stráví pátek a sobotu ve škole.

* Jaké uplatnění mají Vaši absolventi?

Absolventi mají možnost nastoupit na úřednická místa v bankovním managementu, jako makléři do pojišťoven, realitních kanceláří, do různých státních a veřejných institucí, ponejvíce na pojištění majetku a jeho oceňování či na právní administrativu v podnikatelské sféře. V současné době je zájem o studium pro práci ve veřejné správě a v administrativě EU. Proto spolupracujeme úzce s Bruslem. V září 2005 byl u nás zřízen Institut pro evropskou integraci, jehož posláním je zaměření na širší zapojení do výzkumu a vědecké činnosti na mezinárodní úrovni. Spolupráce probíhá mezi partnerskými školami holdingu Cognos, zejména se školou Fresenius z Kolína nad Rýnem, dále se školami z východní Evropy a Asie. Naši studenti z nového studijního oboru Management ve zdravotních a sociálních službách budou mít uplatnění ve zdravotních a sociálních službách. Ve zdravotnictví pracují totiž nejen lékaři, ale i ekonomové. Prostě se snažíme neustále monitorovat trh a zásobovat ho těmi absolventy, které potřebuje. Těší nás zájem o studium u nás, ale současná budova, mající 2000 m² a ostatní pronajaté plochy nám již nestačí a navíc modré zóny pro parkování v Praze a nedostatek parkovacího místa nás přinutil ke stavbě nové budovy. Budujeme proto novou a moderní stavbu o ploše 6500 m² v novém Campus parku ve Stodůlkách. Jen do vybavení jsme investovali přes 20 milionů Kč. Nejde jen o posluchárny, ale studenti budou mít k dispozici kluby, restauraci, omezené ubytování, golf. Prostě jde o to, aby měli dobrý komfort, dobré prostředí i přístup

učitelů. Jsem rád, že starosta Prahy 13 vyjádřil projektu podporu.

✳ **Co má dělat student, pokud se rozhodne pro studium na Vaší vysoké škole?**

Na webových stránkách Ministerstva školství je uveden seznam vysokých škol. Pokud si vybere student některý z námi nabízených oborů, podá přihlášku, může i elektronicky. Podmínkou pro studium je maturita. Přijímací zkoušky neděláme. Je jen na studentovi, jak zvládne studium. Buď začne dobře studovat, nebo odejde. Šanci má ale každý. Může také v průběhu studia přestoupit na jiný obor. Někteří studenti nezvládnou učivo, ale většina je dokončí. Předsedové zkušebních komisí jsou i profesori z VŠE a potěšilo mne, že říkali, že naši studenti mají mnohdy lepší znalosti než na VŠE. Akcionáři od nás čekají dividendy, proto se musíme stále rozšiřovat. Působíme i v zahraničí. Holding COGNOS vlastní některé vysoké školy v Německu, jako je Akademie módy a designu (které chceme umožnit vybudovat v nové budově konzultační středisko), vysokou školu Fresenius založenou v roce 1848 apod. Chceme s nimi úzeji spolupracovat, vyměňovat si studenty a učitele, ale i zajišťovat habilitace našich akademických pracovníků.

✳ **Vlastníkem je německá firma a je celkem pochopitelné, že se rozšiřujete do Německa. O jiných destinacích neuvažujete?**

Uvažujeme, a to stále intenzivněji. Na Slovensku již působíme od roku 2003 a je tam o studium u nás velký zájem. Působí tam 9 našich konzultačních středisek a máme tam přes 2000 studentů. Od tohoto roku chceme působit v Maďarsku, kde jsme získali státní souhlas s působením konzultačního střediska v Rábu (Egeru). Dále jednáme s Ukrajinou o zřízení naší pobočky v Kyjevě. Chceme na to jít podobně jako vysoké školy v USA. Spolupracujeme s desítkami zahraničních vysokých škol a univerzit. Podepsali jsme smlouvu o spolupráci s universitou v Zhenghou v Číně. Není to žádné malé městečko, má 8 mil. obyvatel. Sama universita je velikosti okresního města. Studuje na ní 100 000 studentů, má 20 000 učitelů, vlastní koleje pro desetitisíce studentů a 20 000 bytů pro učitele, kulturní sály,

stadiony, parky. Když jsme tam hovořili o možnosti založení pobočky, ptali se, pro kolik tisíc studentů chceme naši pobočku založit. Jen tamní knihovna má rozlohu 10 200 m² a je velmi moderní, studenti v ní studují i přes víkendy. Přesto mají zájem o evropskou vysokou školu, aby se odlišili a mohli bydlet v pekingských rezidentních čtvrtích.

✳ **Jak se ale v komunistické zemi, jakou je Čína, dívají na soukromé vysoké školy a školné?**

Tak pozor! Čína je v dnešní době raketově rozvíjející se zemí. Orientace Číny na otevření se světu vyvolalo ve světě intenzivní soutěžení o uplatnění investic. Přestože Čína je komunistickou zemí, platí tam studenti za studia i na státních školách a dokonce i za lékaře. A to nejen na vysokých. Na některých zahraničních středních školách platí studenti ročně přes 160 000 Kč. Studenti mají velký zájem studovat prestižní vysokou školu a hlavně v zahraničí. Při velkém potenciálu mladých lidí, kteří obdobně jako naši studenti chtějí získat vysokoškolské vzdělávání, a to zejména na zahraniční vysoké školy z Evropy, se naskytají příležitosti i pro ty evropské vysoké školy v Číně.

✳ **Když vás poslouchám, tak se zdá, že je vlastně hračkou vést takovou školu jako je ta Vaše. Určitě jste také ale narazil na nějaké těžkosti. Co bylo nejobtížnější a co Vám i nyní činí největší problémy?**

U takovéto společnosti je těžkostí stále velké množství, ale ty se dají překonávat. Největší problém je získat dostatečný počet schopných a vzdělaných lidí.

✳ **Co byste pro rozvoj vysokého školství prvořadě udělal, kdybyste byl ministrem?**

Ministrem určitě nikdy nebudu a nechtěl bych se plést do politiky. Na úrovni ministra se vždy jedná o politická rozhodnutí v rámci koalice, a to není jednoduché. Každopádně bych navrhoval zavést omezené školné na vysokých školách. Hovoříme-li o školném, jedná se o finanční příspěvek studentů. Systémově bych změnil financování veřejných vysokých škol, které by měly přejít na manažerský systém řízení, kde stát by je usměrňoval směrem k potřebám ekonomiky.

✳ **Vidím, že školou žijete. Zbývá Vám ještě čas na rodinu a na koníčky?**

S těmi koníčky to je trochu omezeno věkem. Mám syna plastického chirurga, který varuje, že zlomenina v mém věku již těžko sroste. Proto jsem omezil lyžování. Rád jsem hrál volejbal a stolní tenis. Nyní spíše pěstuji turistiku v Pošumaví u Sušice, kde mám chalupu, a rád hraji golf. Loni jsem získal zelenou kartu. Dcera žije v Hamburku a manželka jí pomáhá s ročními dvojčaty.

Pane generální řediteli, děkuji za zajímavý rozhovor.

Snímky Fragments: Jiří Pancír

Návrh nového vysokoškolského centra v Praze-Stodůlkách

Výstava korunovačních klenotů podtrhla liturgický kontext korunovace

IVANA HASLINGEROVÁ

Svatováclavská kaple očekávala 17. dubna 2008 vskutku událost roku – příchod presidenta republiky spolu s dalšími šesti klíčníky (předsedou vlády ČR Mirkem Topolánkem, děkanem Metropolitní kapituly Sv. Víta Michalem Slavíkem zastupujícím Miloslava kardinála Vlka, který byl toho času v Argentině, předsedou Senátu Přemyslem Sobotkou, předsedou Poslanecké sněmovny Vladimírem Vlčkem, proboštem Metropolitní kapituly u sv. Víta Václavem Malým a primátorem hlavního města Prahy Pavlem Bémem), aby na její oltář přinesli z korunní komory korunovační klenoty, které byly poté přeneseny v doprovodu Hradní policie a Hradní stráže do jednoho z největších a nejkrásnějších historických prostorů nejen v Čechách, ale i v celé Evropě, do Vladislavského sálu Pražského hradu na výstavu „České korunovační klenoty – symbol českých dějin uprostřed Evropy“. A protože tento obřad mělo možnost vidět jen několik málo zástupců médií, přinášíme obrazovou dokumentaci pro utvoření si představy, jak celý ceremoniál vypadal.

Relikviář sv. Václava, kříž s ostatkem Kristovy bederní roušky a Madona Aracoeli

Korunovační rituál se sice od roku 1713 přijetím tzv. Pragmatické sankce, v níž získali Habsburkové na český trůn dědičný nárok, stal pouze symbolickým aktem, jehož prostřednictvím české stavy

pouze potvrzovaly souhlas s nástupem nového krále. Přesto zůstal po celá staletí prakticky stejný jako v době Karla IV. Nepoužívaly se při něm jen vlastní korunovační insignie, ale také skvostné

První odemykal přístup do korunovační komory ve Svatováclavské kapli pan prezident

Potom přešli pánové k oltáři Svatovítské kaple poklonit se patronu české země Svatému Václavovi a zkontrolovat klenoty, které tam byly přeneseny a vyjmuty ze vzácných schránek

Po zkontrolování klenotů byly jednotlivé části souboru uloženy opět do transportních pouzder a majitelé klíčů ztvrdili svými podpisy, že klenoty mohou být přeneseny do Vladislavského sálu

Při pohledu na Svatováclavskou korunu zářící ještě před umístěním do vitríny svým zvláštním magicky namodralým světlem do zešeřelého sálu člověk pochopil, proč ji dodnes vnímáme jako symbol české státnosti. Zdálo se, že záře vychází z nejvzácnější součásti koruny – trny z Kristovy koruny, který dal těsně před svou smrtí císař vsadit do zlatého vrcholového křížku, do něhož je zasazena safírová kamej s reliéfem Ukřižovaného

kostelní náčiní a relikviáře s ostatky svatých, které byly díky laskavosti Metropolitní kapituly u sv. Víta na letošní výstavu zapůjčeny. V 18. století nabyly korunovační slavnosti podoby velkolepého barokního divadla, jehož příprava zaměstnávala velké týmy lidí po řadu měsíců. Církevní hodnostáři, kteří prováděli korunovační obřad, byli oblečeni do nádherných bohoslužebných rouch, v rukou měli berly, na hlavě mitry a na hrudi pektorály. Slavnostní akt provázal hlahol zvonů, trub i salvy z děl. Letošní výstava ukázala právě tuto liturgickou propojenost a obsáhlost korunovačních obřadů především vystavením relikviářů a deskových maleb, které se při korunovacích vystavovaly na oltáři.

Jak nám sdělila ředitelka odboru památkové péče KPR a autorka výstavy Ivana Kyzourová, bylo to jejím záměrem, neboť chtěla připomenout osobnost Karla IV., který když obstaral korunu, věnoval ji sv. Václavovi, na něhož a na tradici Přemyslovců obecně velice silně a programově navazoval: „Proto zvolil na svou dobu dokonce nmoderní tvar koruny

blížící se čelence, z níž vybíhaly lilie. Tvarově se tak koruna řadí ke staršímu typu královských diadémů. Tím, že se nepřiklonil k soudobé módě, která preferovala již bohatší a komplikovanější tvary korun, chtěl evidentně navázat na jednoduché tvary korun Přemyslovců, jejichž podobu známe z pohřebních insignií Přemysla Otakara II. a Rudolfa I. Habsburského. Oblouky na koruně, tzv. kamary, byly vytvořeny z opasku jeho první manželky Blanky z Valois.“

Kromě koruny císař významně obohatil i chrámový poklad katedrály sv. Víta, který programově budoval sbíráním vzácných kamejů a ostatků svatých, které osazoval do relikviářů. Chtěl tím z Prahy učinit významné poutní místo, a proto busty s ostatky světců byly vystavovány na oltářích při korunovacích a nosili je při procesích faráři ze čtyř významných

kostelů ke katedrále sv. Víta, kde je umístili na oltář.

K nejvzácnějším exponátům patřily dva ostatkové kříže: Korunovační kříž a Kříž s ostatky Kristovy bederní roušky

Korunovační zlatý kříž považoval Karel IV. za nejcennější klenot království (na obrázku dole). Je zdoben kamejemi, safíry, spinely, smaragdy, akvamaríny, diamanty, perlami a křišťály. Podle písemných pramenů ho dal císař zhotovit jako schránu na relikvie související s Kristovým umučením, které byly uloženy pod křišťálové destičky kryjící přední stranu kříže. Ostatky jsou tak pohledově přístupné. Jsou mezi nimi trny z Kristovy koruny, kousek houby, která byla Kristovi přiložena k ústům, kousek provazu od bičování, kus hřebu z ukřižování a ostatek dřeva sv. Kříže. Součástí korunovačního obřadu se kříž stal zřejmě v 16. století. Panovník jej líbal poprvé při vchodu do chrámu, kde mu jej k políbení podal arcibiskup. Ostatky pak král líbal ještě během korunovační mše. Do Svatovítského pokladu se kříž dostal v roce 1645.

Kříž s ostatkem Kristovy bederní roušky pocházející z doby kolem 1376. Kříž je zdobený safíry, spinely a křišťály. Na jednom z výjevů na jeho rameni je vyobrazen papež Urban V. předávající

Po umístění do vitríny podle návrhu architekta Josefa Gočára z roku 1929 čekaly Korunovační klenoty přes noc pod dohledem příslušníků hradní stráže ve ztemnělém Vladislavském sále na další návštěvníky

Karlu IV. relikvii, která se nachází pod křišťálovou čočkou uprostřed kříže. Při korunovacích byl kříž používán prokazatelně od roku 1526. V roce 1611 byl použit i při korunovaci císaře Matyáše na českého krále. Na oltáři byl vystaven spolu se dvěma nejvýznamnějšími částmi českého královského pokladu - s obrazem Madony typu Aracoeli a relikviářem sv. Václava ve tvaru vztyčené ruky. Zprávu nám o tom zanechal očítý svědek Matyášovy korunovace Jiří Závěta ze Závětic.

Na výstavě bylo možné uvidět i tvář našeho spasitele

Pro věřící bylo snad nejužasnějším zážitkem, že na výstavě mohli spatřit obraz pravé Kristovy podoby - *Veraikon*. Byl zapůjčený Metropolitní kapitulou u sv. Víta v Praze. Pochází ze 70. let 14. století. V korespondenci významného českého humanisty Bohuslava Hasištejnského z Lobkovic, je zachován dopis, který popisuje, že během korunovace Ludvíka Jagellonského v roce 1509 Bohuslav viděl „*tvář našeho spasitele, kterou dal Veronice*“. Podle něj mělo jít o vzácný *Veraikon*, který získal Karel IV. v Římě od papeže Urbana V. Obraz byl vystavován nejen při korunovacích, ale také při pohřbech králů, a odedávna patřil mezi nejvýznamnější a nejuctívanější předměty českého královského pokladu.

Český korunovační soubor jako celek

Nejmladší součástí korunovačního souboru je *České korunovační roucho* – plášť s hermelínem a vlečkou, štolou a pásem,

tzv. manipulem. Hedvábná, zlatou nití zdobená tkanina, hermelín. Do korunovačního roucha se králové oblékali ve Svatováclavské kapli. Roucho bývalo během korunovační mše na ramenech uvolněno, aby arcibiskup mohl panovníka pomazat svatým olejem na rameni, mezi lopatkami

a na prsou. Po pomazání se panovník odebral za hlavní oltář, kde mu byl olej otřen a roucho znovu upraveno. Pak obřad pokračoval předáním meče, poté prstenu, následně žezla a jablka a nasazením královské koruny. Železný korunovační meč zvaný *Svatováclavský čepel* pochází pravděpodobně již z 10. století, hlavice a záštita z 13. století, spodní tkanina na jílcí ze 14. století byla překryta další tkaninou v roce 1791. Mečem byl král opásán na znamení toho, že mu je odevzdáno království a že v něm má hájit právo a vykonávat spravedlnost. *Žezlo a jablko* pravděpodobně původně nevznikly jako korunovační, ale jako osobní habsburské klenoty. Součástí českého korunovačního souboru se staly

Obraz Kristovy podoby – *Veraikon*

až v 17. nebo v 18. století, kdy nahradily žezlo a jablko, zřejmě z doby Karla IV.

Zajímavým doplněním výstavy byl i soubor historických obrazů z korunovacích našich panovníků. Nejenže vidíme, jak vypadala taková korunovace, ale také, jak byl vyzdoben Vladislavský sál. Vypadal jinak, než v současné době. Byl vyzdoben malbami Josefa Navrátila, které vznikly v rámci úprav hradních

interiérů provedených v rámci příprav korunovace Ferdinanda V. Stěny, podlahy i nádvoří byly potaženy červenobílým sukmem, které si mohli přihlížející roztrhat na památku.

Velkým kladem výstavy bylo, že podtrhla liturgický podtext korunovacích. A co je potěšitelné, že je reálná naděje, že v kapli Svatého Kříže budou vystaveny i další, dosud veřejnosti nepřístupné, předměty ze svatovítského pokladu. Našemu listu to prozradil děkan Metropolitní kapituly Sv. Víta Michal Slavík, který také sdělil, že nad projektem již přijal záštitu prezident republiky Václav Klaus.

Snímky: Ivana Haslingerová a archiv Pražského hradu

Z kolorované litografie *Korunovační hostiny krále Ferdinanda V. ve Vladislavském sále* podle předlohy Eduarda Gurka vidíme, že král při hostině seděl v čele sálu, spolu s arcibiskupem a se svou chotí

Král oděný do korunovačního roucha a s korunovačními insigniemi se po hostině odebral na balkon proti soše sv. Jiří na III. nádvoří Pražského hradu a ukázal se lidu

Trojnásobný zlatý slavík chystá velké turné

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR

IVANA HASLINGEROVÁ

Dalibor Janda, rodák z Hranic na Moravě, začínal již ve svých šestnácti letech hrát bigbít. Jeho vzorem tehdy byli Bee Gees a Olympik. Pak ho podle jeho slov „sebrali na vojnu“ na letiště do Košic, kde zajišťoval jako řidič spojení mezi letadly a věží. I tam hrál ve dvou kapelách na tanečních zábavách a na svatbách dcer lampasáků. Doposud mu prý vrtá hlavou, proč důstojníci ČSLA měli většinou pouze dcery. Po skončení vojny pokračoval v Hranicích s rockovou skupinou Pacifik, s níž hrál na čajích a na tanečních zábavách. Jeho kamarád pracoval v Praze na letišti a přemlouval ho, aby šel do Prahy. Chvilí odolával, ale nakonec se nechal přemluvit a nastoupil na letišti v Ruzyni. Chtěl si vydělat na dobrou aparaturu. Bydlel v Ruzyni na ubytovně. Kamarád ale v Praze dlouho nepobyl. Dostal od manželky ultimatum, že se rozvede, pokud se nevrátí do Hranic. Janda zůstal v Praze sám. Nechtěl se vrátit, neboť by se mu prý všichni smáli. Na štěstí si od samého počátku sám skládal melodie, které se mu přesně podle

na Červeném vrchu, kde hrála tehdy známá kapela pana Čejky. Kamarád si přál, abych mu zazpíval k narozeninám písničku „Only you“. Kapelník to za stovku povolil a k jeho i mému překvapení návštěvníci klubu přestali tancovat a odměnili mne potleskem. Kapelník za mnou poté přišel, zda bych neměl chuť si s jeho kapelou občas zazpívat, že to bylo dobré. Risknul jsem to a řekl, že nemohu opustit práci, že zadarmo nemohu zpívat. Za nějaký čas zavolal ale na štěstí pan Čejka znova, že mi dá 80 Kč za večer, a tak jsem začal v Drancy zpívat. A pak se stala další náhoda. Jednou tam přišel na záskok muzikant ze špičkové kapely Pavel Petráš, který hrál s Olympikem a Marií Rottrovou a ve volné dny chodil hrát do Embassy baru a Jalty s Láďou Šlechtou. Začal jsem s nimi spolupracovat a začalo se postupem doby říkat „*Hele tam zpívá nákej Janda*“. Petráš kamarádil navíc s Jiřím Hrzánem a přivedl ho za mnou do Drancy. Hrzánovi se mé písničky líbily a vzal mne do svého pořadu. Všechna vystoupení byla úspěšná a byli jsme šťastni. Ale zasáhla další osudová

hesla „*Štěstí přeje připraveným*“ nyní velmi hodily v další kariéře. A jak to bylo dál a co chystá na nejbližší období? O tom všem si s námi povídal trojnásobný zlatý slavík Dalibor Janda v útulné kavárně Parkhotelu Praha:

Život je souhra náhod. Když jeden spolubydlící na ubytovně slavil narozeniny, šli jsme do Drancy, klubu

náhoda. Jednoho dne volal Pavel Petráš, že se Jirka zabil.

* Jak jste se s tím vypořádal?

Zasáhla další náhoda. Zpíval jsem o půlnoci v Embassy baru, kde mne uviděl Leoš Dvorský a pozval mne do Švýcarska zpívat s jeho swingovou kapelou Čmeláci. Vydělal jsem si tak konečně na kýženou aparaturu a na mixážní pult. Jenže zase zasáhl osud. Dvorský za dva měsíce zemřel na rakovinu. Od Petráše jsem ale na štěstí dostal nabídku, abych jezdil s jeho kapelou po Česku přes Svaz hudebníků. Vzal jsem to. Po čase ale vznikl rozkol. Petráš odešel hrát s Milanem Chladilem a chtěl, abych s nimi jezdil na turné. To jsem odmítl s tím, že pan Chladil je hvězda a já chci navíc dělat jenom svoji vlastní muziku.

* To bylo dost riskantní, co jste bez kapely dělal?

V té době jsem hrál v Alhambře v Praze a začal spolupracovat s Pepíkem Kolínem. Poprvé jsem vystoupil s jednou z nich na „*Děčínské kotvě*“. Měla velký úspěch, a tak mi vyšel v roce 1983 první singl „*Jahodový koktejl*“. Z druhé strany desky vyšla písnička Josefa Kolína „*Konec prázdnin*“. To byl můj první skutečný počín jako skladatele a zpěváka. V té době se navíc vrátila ze Švýcarska kapela s Mílou Veletou. Já mu při jednom sezení v zákulisí pouštěl to, co skládám, a nabídl jsem mu, abychom udělali koncertní kapelu spolu. Slyšela nás Evička Pilarová a zpražila mé nadšení, řkouc: „*Dalibore, jestli ti mohu poradit, budete mít jeden koncert za měsíc, s tím se neuzívíte.*“ Jenže Velela se nakonec nedal zviklat a řekl, že se mnou do toho půjde. Půjčili jsme si každý 200 korun a vyrazili s kapelou dobývat svět (*úsměv*). První koncert proběhl pod hradem Karlštejn. Kamarádi

taxikáři naložili do taxíků 120 lidí, čímž zaplnili část hlediště a pak přišli další diváci. Začali nás poslouchat také na studentských kolejích a my žili jako kaskadéři, o nichž jsem zpíval v jedné naší písni „Žít jako kaskadér“, s níž jsem jel soutěžit na „Bratislavskou Lyru“. Měla tam velký úspěch, dostala cenu kritiky a cenu novinářů. Shodou okolností od těch novinářů, kteří o mně později psali, že místo super jsem jen podbíživý...

* Tento úspěch na Lyře Vás definitivně zařadil mezi špičky populární hudby. Vydal jste album „Hurikán“, vyhrál jste „Zlatý triangel“ a v roce 1985 jste byl druhý ve „Zlatém slavíku“. Pamatuji, že jste se držel v žebříčku disko slavíku českého rozhlasu „Deset nej...“ stále na špicích. Musel jste být šťastný, nebo se mýlím?

Mýlíte. Sice jsem měl radost, ale úspěch přináší sebou i závist. Všichni, které jsem předstihl, mne nenáviděli. Navíc jsem všechny texty dělal s Honzou Krůtou a odmítal nabídky jiných textařů, čímž jsem si naštvál proti sobě lidi z branže. Národ sice křičel nadšením, vyhrál jsem tři Zlaté slavíky, ale oni mi začali házet klacky pod nohy. Nicméně po „Hurikánu“ jsem vydal další album „Deset prstů pro život“ s písněmi „Kde jsi“ a „Padá hvězda“. Proдалo se jich 1 200 000 kusů. Za každou desku jsem sice dostal pouze 40 haléřů, ale i tak to byly slušné peníze. Neušlo to ani prezidentu Husákovi, který mi napsal, že bych měl dát polovinu státu. Přitom stát

musel z toho mít obrovské peníze, když i těch 40 haléřů takto vydělalo. Pomohl mi známý právník, odepsal Husákovi, že se zdokonaluji a kupuji si studio. Pak se ozval až Milouš Jakeš svým proslulým projevem na Červeném Hrádku, v němž uvedl, že „nechápe, co ti Jandové a ta milá holka Zagorka mají proti režimu, když vydělávají miliony“. Abych to shrnul: **„Úspěch nikdo neodpouští a závist světem vládne.“**

* Pokud se nemýlím, posledního zlatého slavíka jste získal v roce 1988 a přebíral ho v roce 1989 a o rok později jste byl druhý těsně o 32 hlasů..., neboli Vás i přes ty klacky zastihla revoluce ve velmi úspěšném období. Navíc jako nestraníka, kterého kritizoval sám velký Milouš. Toho by každý využil. Proč jste se odmlčel?

Nastala jiná doba. Kluci z kapely začali podnikat. Manažer Vlastík Přechek začal dělat do aut. Jan Krůta začal vydávat knihy. Kapela se rozpadla. Zůstal jsem sám bez manažerů. A co bylo podstatné, v té době nikdo nevěřil, že kdo byl za komunismu úspěšný, neměl protekci u vedoucích špiček. Takový člověk byl automaticky podezřelý. Lidé v tom období prostě nevěřili, že mohl někdo

Dalibor Janda se svou dcerou Jiřinou

mít úspěch bez protekce jen proto, že má třeba zajímavý hlas nebo umí skládat písničky. Nevzali v úvahu, že ještě pár měsíců před revolucí mne nazývali papaláši „nesocialistickým zpěvákem“ a že jsem dokonce dostal od soudruha Batrly výtku, že „můj vzhled deformuje myšlení socialistického člověka“. Pár měsíců na to o mně stejně psali jako o nomenklатурním zpěvákovi, který si nahrabal za komunistů. Nesnáším pokrytce, kteří se najednou začali litovat, a přitom vím, že se měli minimálně stejně dobře jako já. Nestěžuji si, ale vadilo mi to. Musel jsem se vyrovnat s tím vším a nakonec jsem se rozhodl stáhnout do ústraní, abych měl od těch nesmyslů a útoků pokoj. Založil jsem si malé české vydavatelství. Vydávali jsme v něm Rychlé šípy, Šimka, Fouska... Bavilo mne to a vlastně baví dosud. Až postupem času jsem si uvědomil, že jsem tím spáchal na svém mediálním obraze harakiri. Zpěváky pracující s velkými zahraničními vydavatelskými firmami bylo okamžitě mediálně víc vidět. Měl jsem se víc hájit, ale bylo už pozdě. Nakonec jsem to ale stejně nevydržel a spolu s Honzou Krůtou, Zdeňkem Vrbou a Dášou Veškrnovou jsme dali dohromady pořad „Povídání s písničkami Dalibora Jandy“. Hráli jsme písničky z nového alba „Jen ty samotná a já“. Byla v něm jediná písnička, kterou pro mne složil někdo jiný než já, „Veházíš bez vyzvání“, od Karla Svobody. Pak jsem začal v roce 1993 zpívat s novou kapelou Prototyp. Vydali jsme album „Co se má stát, to se stane“, čímž jsem si opět vydělal jako vydavatel, ale mediálně jsem přesto vymizel. Navíc nastalo rozdělení republiky a na Slovensku, kam jsem předtím rád jezdil, jsem cítil napětí, že jsem

NAROZENINOVÉ KONCERTNÍ TOUR 2008

55 DALIBOR JANDA & PROTOTYP

www.daliborjanda.cz

18. 9. 2008	Hradec Králové DK Střelnice	13. 11. 2008	Danská Bystrica ECC
25. 9. 2008	České Budějovice DK Metropol	20. 11. 2008	Žilina Dom Odhorov
9. 10. 2008	Bratislava Istropolis	27. 11. 2008	Trenčín Dom armády
16. 10. 2008	Košice Jumbo Centrum	1. 12. 2008	Praha Lucerna
30. 10. 2008	Ostrava DK Ostrava	10. 12. 2008	Prešov divadlo J. Záborského
6. 11. 2008	Brno Boby Centrum	17. 12. 2008	Plzeň KS Park hotel

promotér

TAURUS

Kontakt:
Vladimír Matí
Tel.: +420 7742 27 521
E-mail: mati@taurusagency.cz

Čech. Nicméně jsme udělali ještě třikrát v Lucerně vánoční koncerty. V roce 1996 jsem ale kapelu rozpustil a začal jsem chodit jako host do různých pořadů a na oslavy starostů či podnikatelů. Byla to móda, dělají to Žbirko, Nagy... S Jirkou Nepomuckým děláme 50-60 vystoupení za rok. Ale ani teď, kdy jsem se nedral za slávou, mi nedali novináři pokoj. Znova o nás začali psát, že vyděláváme rychlé peníze za nic. Že za půl hodiny vyděláme stejně peníze jako za koncert...

✱ **Což je ale pro změnu pravda. Horší je, že tak plýtváte svým nadáním a talentem. Není Vám to líto? Váš jmenovec Petr říkal, že nemůže prostě přestat komponovat a žít hudbou a že bude hrát a zpívat dokud bude moci. Neuvažujete o návratu z pohodlného života podnikatele do nepohodlného leč atraktivního života hudebního skladatele a zpěvácké hvězdy?**

Teď jste mne dostala. Zatím jsem o tom nehovořil, ale chci se o to znovu pokusit. Můj jmenovec má pravdu. **Jde sice žít pohodlně a finančně zabezpečeně, ale není to plnohodnotný život. Založil jsem proto kapelu Prototyp a na přelomu tisíciletí jsem začal cítit, že lidé nás hrozně chtějí slyšet. Letos jsme se rozhodli, že se pokusíme udělat od září turné s Prototypem po všech krajských městech a náš cíl je prvního prosince na vánočním koncertu zaplnit Lucernu. Také navštívíme po letech Slovensko. Navštívíme Trenčín, Košice a Bratislavu, kde jsem slavil první úspěchy. Všichni se na to těšíme. Navíc s námi pojedje jako host výborná Ilonka Czáková a moje dcera Jiřina Jandová, která si složila několik prvních písniček.** Pracuji s ní na desce a její nadšení pro skládání a pro muziku mi dává novou energii. Studovala zpěv, hraje na klavír a na kytaru, skládá podle mne docela hezké písničky a tak si říkám, že se s ní opět do všeho pustím naplno. Zpěvaček, které si dovedou skládat samy písničky, je u nás málo.

✱ **Když hovoříte o dceři a sledujete nástup její kariéry, můžete porovnat, zda to mají začínající zpěváci lehčí či obtížnější, než za komunismu?**

Vím, že zásadně nemohli nic dělat ti, co měli z komunistického hlediska špatný původ. To bylo zlé. Nejsem ale z těch, kteří Vám budou říkat, jak je

komunisti dusili. To bych lhal. Já měl štěstí, že tatínek i já jsme byli obyčejní strojní zámečníci v Sigmě Hranice. Navíc Morava byla mimo centrum zájmu, než aby po mně někdo šel. Byl jsem vychovávan v křesťanském duchu a chodil jsem do kostela. I to mi ale prošlo. Na koncertu u přehrady nás sice policajti občas ostříhali, dnes by nám zase asi museli vlasy lepit. Občas nám také zakázali hrát za to, že se poprali kluci na tancovače, ale jinak nám většinou zakazovali zpívat anglicky a jinak dali soudruzi pokoj.

V Praze mne po revoluci napadli novináři, že jsem nepodepsal Chartu 77. Já ale ani nevěděl, že nějaká byla. Uklízel jsem v té době smetl a škváru na letišti v Praze a měl starosti, jak se vůbec v Praze uživit. Lidé mne začali znát až po roce 1983. Ve Středočeské hudební agentuře mě pak sice lanařili do strany, ale podařilo se mi to oddalovat tak dlouho, až mi bylo 31 let a dali mi pokoj. Jen jednou jsem se nedokázal vyhnout tomu, abych vystoupil jako host v Sokolově. Zpíval jsem tam ale písničku o lásce „*Kde jsi*“. Dozvěděl jsem se později v hospodě od zapisovatele na slezině papalášů na Orlíku, že v roce 1988 mne chtěl jejich stranický výbor zakázat. Zachránily mne prý jejich manželky, které řekly, že jestli Jandu zakážou, že uvidí. Zase jedna z náhod. Možná byla i výhoda, že tak oblečeného a neholeného zpěváka nikam nezvali. Neznal jsem nikoho z vrchnosti a nepřišel jsem s nimi do styku. Zpíval jsem písničky o lásce, o životě, ne socialistické hity.

✱ **Šel byste, kdybyste byl nyní začínající zpěvák, do Super Star?**

Nešel. Bavilo mne zamlada soutěžit se svými písničkami. Kdežto nyní jde televizím jen o to, aby jim dav neodborníků zaplatil esemeskama pořad. Vítězství v takové soutěži je navíc dvojsečná zbraň. Děcka v ní vyjedou nahoru a dostanou brzy přes ústa. Každý člověk, který bude 50x v televizi, bude slavný. Ať je jakýkoliv. Stane se ikonou něčeho, jedno čeho. Lidé přijdou na jeho koncert, ale když nemá další nové hity, druhý je už ničím novým

neuchvátí a diváci odpadnou. Chtějí se bavit i jinak, než se dívat na průměrnou kapelu. Snad jako jediná to řešila zajímavě Aneta, ač byla 100x na NOVĚ, najednou prohlásila, že je chudák nahnaný do soutěže a že nebude v komerčních pořadech vystupovat. Využila toho a vydržela tak s popularitou. Stala se tím zajímavou. Byl to dobrý manažerský počín. Kdyby ale měla dělat své vlastní pořady, neměla by s největší pravděpodobností po 40 minutách co dál nabídnout a okoukala by se, jako ti ostatní. Dvě třetiny národa nepochopí, co je kvalitní muzika. Pokud jim někdo nevysvětlí, co obnáší rozsah 3 oktávy, tak si broukají v rozsahu pěti tónů a říkají tomu zpěv. Kritici nejsou navíc nezávislí. Jsou často zatrpklí a popularita a úspěch se nechválí. Je to jen o emocích, nezajímá je kvalita toho, co se vydává, ale kdo to vydal. Je to tak ale nejen v hudbě. Lidé Vám například řeknou, že se jim nelíbí politik. Na dotaz, zda ho znají a proč se jim nelíbí, odpoví obvykle: „*Neznám ho, ale když se na něj podívám, vidím, že je to blbec.*“ Znáám z několika setkání například premiéra Topolánka a je to podle mne naprosto normální veselý chlap. Kdybych ho posuzoval jen podle kritiků, tak je to člověk zralý do Bohnic. Nechápu ale jednu věc. Když se já na sebe podívám v TV, snažím se vystříhat toho, abych nedělal některé grimasy a chyby podruhé. On ale ne, to je chyba. To nemůže už na kritiky svádět.

Pane Jando, děkuji za rozhovor a přeji Vám úspěch s podzimním turné a 1. prosince nabitou Lucernu.

Snímky Ivana Haslingerová a archiv autora

Amerika přišla do Prahy za Bílou!

JOSEF LOUDA

Dnes to prasklo! Lucie Bílá tak dlouho mlžila, až se to děle už udržet nedalo – na tiskovce v Hudebním divadle Karlín (HDK) dostali novináři informaci z první ruky: Bude to Lucie, kdo se vbrzku promění v Carmen. Muzikálová postava je v nové verzi v neustálé proměně. Na místo původně ponuré postavy, Lucie je předpokladem Carmen plné vášně, žáru a lásky tak, jak ji nově pojali noví tvůrci a jak ji také zpodobňuje logo. Nový příběh s původní Carmen má jen pramálo společného. Nová verze tohoto tématu, kterou pro Hudební divadlo Karlín píše trojice zkušených amerických autorů – Frank Wildhorn (hudba), Norman Allen (libreto) a Jack Murphy (texty) – není stejná jako původní kniha nebo opera. Není to „moderní verze“ Carmen, ale, tak jak jej zpracovali Egon Kulhánek a Adam Novák, jde o příběh Carmen „inspirovaný“.

Stalo se to, v co někteří u nás jen doufali. Doma má Lucie Bílá již všechny ceny a uznání, které může jediná hvězda v naší pop music dosáhnout. Přesto se Lucie až dosud zdržovala na domácí scéně, i když se ví, že měla tzv. na víc, že byla-je hodna označení světové pěnice. Teď se konečně dočkala – hudební svět přišel za ní!

Nejprestižnější osobnosti z americké muzikálové provenience se rozhodly, že nejde-li Bílá do Ameriky, musí přijít Amerika za ní. A všichni ti, co sem přijeli na pozvání a doporučení našich producentů a autorů, že tady je ta pravá hvězda pro jejich muzikál, se nechali slyšet. Praha je krásná. Učarovala nás stejně jako Lucie – je to ona –je to Carmen!!!

Pod záštitou primátora hl. m. Prahy MUDr. Pavla Béma se v přípravách světové premiéry muzikálu Carmen historicky poprvé spojily výrazné producentské schopnosti managementů Hudebního divadla Karlín a Divadla TaFantastika. V koprodukcii s Divadlem TaFantastika připravuje HDK světovou premiéru amerického muzikálu Carmen!

S Carmen přichází do Prahy velkolepá divadelní podívaná v broadwayském stylu, ve které nebudou chybět ani odvážná cirkusová čísla. Hvězdné obsazení a nádherná hudba Franka Wildhorna slibují úžasný divadelní zážitek, jaký Praha ještě nepoznala. Poprvé v historii spatří Praha ve světové premiéře dílo renomovaných broadwayských autorů!

Světová premiéra amerického muzikálu bude v říjnu 2008 v Hudebním divadle Karlín. První představení proběhne 24. září 2008 – předprodej byl již zahájen!

Snímky Josef Louda www.fotomotiv.cz

Hovory Helén a Jiřího s Nepraktou

FRAGMENTY Z KULTURY

IVANA HASLINGEROVÁ

Helén Valentová a Jiří Müller znají pana Jiřího Wintera-Nepraktu již přes třicet let, ale až nyní uposlechli přání svých přátel, aby se o veselé vzpomínky z dob, kdy s ním moderovali zábavné pořady, podělili i s ostatními jeho cititeli. Nakladatelství Naše vojsko vydalo jejich knihu „Hovory s Nepraktou“. Křest knihy proběhl v Paláci knihy Luxor a kmotrem byl významný režisér Dušan Klein. Autoři se svěřili, že se dlouho dohadovali na jazyku knihy. Aby nebyla ani příliš školometná, ani příliš lidová. Navíc prý mistr škrtil červeně, koho jmenovat, koho ne, co vynechat a naopak přidat. „O mé ženě nepište, neboť ještě žije,“ uvedl prý hned na začátku a při vzpomínce, jak se seznámil v zahraničí s dr. Plzákem, vyškrtl jméno jeho milenkyně, s níž tam tehdy byl. Najednou prý ale neměl žádné připomínky. Jiřímu Müllerovi to bylo divné, podezíral ho, že to už ani nechte a tak při popisování hastrmana jako bracha, který chodí rád do hospody a má rád moučná jídla, protože nevykynou pod vodou, připsal „a nevykynou a nevykynou, kdyby se posr...“ a čekal, co bude. A bylo. Rudá tlustá čára vyškrtla celou neslušnou větu.

Jiří Winter je původem ryzí Pražák. Firmu Neprakta založil s Bohdanem Kopečným, který mu dvacet let, až do své smrti, vymýšlel náměty. Dalším dodavatelem námětů byl Miloslav Švandrlík. Za svůj plodný život vytvořil Neprakta nespočet kreseb, podílel se na vydání 250 knih, v současné době pracuje na dalších publikacích. Neprakta nakreslil 37 000 vtipů a je zapsán v Guinnesově knize rekordů z roku 2001. Je znám nejen doma, ale i v cizině. Vystavoval v 50 zemích světa. Do většiny z nich ale na své výstavy

„K napsání knihy nás vedlo několik důvodů. Předně jsme vzpomínali na pořad, s nímž jsme jezdili spolu s Místrem po republice, který jsem moderovala, pan Winter vyprávěl a Jiří zpíval. Říkala jsem si, že všichni znají jeho obrázky, ale je škoda, že nevědí, jak báječně umí vyprávět. Má totiž na věci zvláštní úhel pohledu. Když začne povídat o věci, na které jste s ním byli, říkáte si: „Bože já tam byl a jak to, že jsem to neviděl?“. T obyčejná věc získá v jeho podání poesii a stane se tím zajímavá. Druhý důvod byl ten, že jsme knihou chtěli vyjádřit osobní poděkování za přátelství a přízeň, kterou nám 30 let věnoval,“ uvedla Helén Valentová

nesměl jet. Pouze do Polska a na Kubu ho režim pustil. Ale i to se mu líbilo, neboť Kubánky jsou prý nádherné. Při oslavě svých 80. narozenin nám na dotaz, jaké to je být nejlepším, odpověděl pan Winter: „Nestojí to za nic. Chtěl bych být pouze dobrým, abych měl i nadále motivaci být jedním z nejlepších a tím nejlepším se někdy stát.“ Přejeme mu, aby se mu toto jeho přání vyplnilo. A pani Helén Valentové a Jiřímu Müllerovi přejeme, aby jejich kniha měla úspěch. Snímky Fragmenty: Ivana Haslingerová

Na dotaz, co mají v plánu dál, pani Helén uvedla, že to neřekne, neboť je pověřivá, a Jiří Müller se naopak zasmál: „Mám spousty, tisíce nápadů, ale jde o to, aby se s nimi ztotožnil i pan nakladatel“. Zleva naslouchá zpěvák a přítel Jiřího Wintera Dalibor Janda, majitel nakladatelství Naše vojsko Emerich Drtina a vpravo kmotr knihy, režisér Dušan Klein

Kdo duši má, ten musí zpívat blues...

IVANA HASLINGEROVÁ

Poslanec Walter Bartoš má zřejmě duši opravdu velikou. Pod záštitou premiéra Mirka Topolánka a ministra kultury Václava Jehličky se svými přáteli uspořádal na nádvoří kavárny Demokracie v budově PS PČR skutečně nádherný koncert blues, jazzu a rocku, který poslanec Petr Bratský v roli konferenciéra tref-

a ministr vnitra Ivan Langer, že Klub za starou Prahu nebude do 23 hodin protestovat proti nadměrnému hluku. Ministr obchodu Martin Říman sice z titulu své funkce na koncertu neparticipoval, ale i tak právě jemu zpíval poslanec Pavel Svoboda jeho oblíbené skladby.

Na závěr večera Petr Bratský vyhlásil výsledky sbírky, kterou uspořádal v průběhu večera pro mateřskou školkou pro neslyšící v Holečkově ulici v Praze. 15 000 Kč, které poslanci vybrali, bude použito na zahradní slavnost pro 500 dětí z celé republiky. Školka pro ně pořádá koncerty převáděné do znakové řeči. Pak se s hosty večera Petr Bratský rozloučil, kapela zahrála poslední píseň a nastala volná zábava.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Nádherný teplý letní večer, romantické osvětlení a krásná hudba, to vše tvořilo opravdu krásnou atmosféru pro koncert Waltra Bartoše. Hosté se shodli, že ho musí mít pánbůh rád, když mu zařídil tak krásné počasí.

ně nazval „vrcholem Pražského jara v Poslanecké sněmovně“. Obsazení Bartošova „Walter Bartoš Bandu“ bylo hvězdné. Na klávesy hrál člen orchestru „BOOM BANDU“ Ondřej Hájek, který doprovází Karla Gotta a Lucii Bílou, na bicí hrál Vítek Koblížek z orchestru Karla Vlacha doprovázející např. Marii Rottrovou, na kytaru hrál Petr Zeman z „Michal Gera Bandu“, Walter Bartoš hrál na basovou kytaru. V Bartošově skupině je ve Strážnici hlavním zpěvákem bratr vítěze X-Faktoru Pavel Zonyga, který se, podle svých fanynek, nemohl přihlásit do soutěže, protože by bylo okamžitě všem jasné, že jedině on má ten pravý X-Faktor a byla by hned u konce.

Konferenciér Petr Bratský prozradil, že se o koncert zasloužilo hned několik pánů ministrů. Ministr zdravotnictví Tomáš Julínek povolil v okolí Sněmovny pro tento večer zvýšení zvukové normy, ministr zemědělství Petr Gandalovič zařídil, že nebudou účinkující atakováni rajčaty

Účinkující nezapomněl zazpívat ani svým asistentům a všem lidem v pozadí, kteří sledovali koncert z balkonů Sněmovny

„To nikdo neví, jak je zrádná Broadway. Já se svým hlasem patřím dávno k Broadway...“ zpívá Pavel Zonyga

Lidovecká poslankyně Michaela Šojdrová přivedla na koncert vítěze superstar Zbyňka Drdu, který jí zazpíval jeho hit Yesterday

Obrázek achycuje moderátora pořadu Petra Bratského spolu s ředitelkou mateřské školy pro neslyšící Janou Fenclovou

„Mít duši v těle, to je blues. Kdo duši má, ten musí zpívat dobře blues,“ zpíval Pavel Zonyga v písni „Duše v těle“ s textem Pavla Kopty. Na pódiu se střídal s poslancem Pavlem Svobodou, kterého zachycuje snímek při přednesu písně „Blues ponurého počasí“

Po nekonečné schůzi Sněmovny trvající toho dne až do 21 hodiny v důsledku obstrukcí levicových poslanců ministr Gandalovič z večera příliš neměl stejně tak, jako ministr Martin Bursík, kterého neudržela vzhůru ani jeho oblíbená kolegyně Katuška Jaujau. Zato Martina Římana a Ivana Langra nezdolalo ani předchozí mnohahodinové veleotravné působení Ratha s Paroubkem a poslouchal naprosto svěží a s velkým zájmem

